

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymund G Jolly. Wydawca: **Swiecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs. Pa. 19425, USA.
Cena: w prenumeracie rocznej zł 27, pojedyn. numeru zł 4.50

PROROCTWO ABAKUKA

(Ciąg dalszy z T.P. 1962, 103)

W NASZYM dotychczasowym przedstawieniu omawialiśmy pierwszy rozdział księgi Abakuka, który opisuje lamentowanie Abakuka nad wielkimi grzechami cielesnego Izraela - nominalnego ludu Bożego i jego zakłopotanie z powodu Boskiego dozwoleń na trwanie takich warunków. Rozdział ten opisuje następnie o objawieniu Boskiego zamiaru wzbudzenia Chaldejczyków dla ukarania nominalnego cielesnego Izraela za jego wielkie grzechy; odpowiedź Abakuka wyrażającą ufność w Boga spowodowaną Jego przymiotami, ale także zagmatwanie co do tego, jak zharmonizować przymioty Boże z użyciem przez Niego bezbożnych Chaldejczyków celem ukarania stosunkowo sprawiedliwszego cielesnego Izraela; i wreszcie pytanie Abakuka, czy Bóg dozwoli Chaldejczykom pójść w dziele zniszczenia aż do końca. Obecnie przystępujemy do rozdziału drugiego, przy czym omawiając go, będziemy jego pozafigurę także stosowali do końca Wieku Ewangelii.

Podaliśmy już dowody, że Abakuk przedstawia br. Russella i innych wiernych stróżów w Czasie Końca. Posłannicy Parousji i Epifanii potwierdzają to szczególnie gdy odnoszą się do Abakuka 2:1-3.

Brat Russell w Z 621, 769, C 89 pokazuje, że jest przedstawiony w Abakuku; czyni to także na czele każdej okładki *Strażnicy* począwszy od 1895 roku, na czele rysunku Planu Wieków itd. On także włączył w to innych wiernych

stróżów, jak np. w Z 621 i dodatkowo w Z 1475, gdzie czytamy: „Bóg mówi (Abakuk 2:2) do niektórych spośród tych, którzy otrzymali od Niego pewną miarę zdolności służenia czeladzi, którzy (w. 1) są na straży (badają Jego Słowo), aby zauważyli co On chce im powiedzieć – „Napisz widzenie [to, co zrozumiałeś z Boskiej Prawdy] a uczyni je jasno na tablicach” [A.R.V.]”; również w B 14, 15 (ang.) znajdujemy: „Miało to być przy końcu Wieku, że widzenie o którym prorok Abakuk (2:3) wspomina, miało mówić a nie skłamać odnośnie chwalebne go wypełnienia się Boskiego Planu i że do niektórych dzieci Bożych ma ono tak wyraźnie przemawiać, iż będą w stanie rzetelnie napisać je na tablicach, aby każdy czytelnik mógł je prędko przeczytać”.

W E. tomie 9, 407 br. Johnson pokazuje, że br. Russell był przedstawiony w Abakuku szczególnie w jego „Widokach ze Strażnicy”, w tomach od 2 do 4, w niektórych ulotkach i w B.S.M.; w E. tomie 10, XXI on oświadcza: „Brat Russell jest pokazany u Iz. 21:6-10; Ezech. 40:1-47:12; Abakuka 2:1-3; Mat. 20:8, 24:45-47; Łuk. 12:42-46”; zaś w E. tomie 6, 630 i w E. tomie 9, 385 znajdujemy jego podobne myśli. On również włącza

siebie i innych do pozafiguralnego Abakuka: zob. np. P 1938, 72, par. 4: „Pan polecił nam, czuwać więcej niż nad sobą ... my musimy czuwać nad ... rozwijającą się Prawdą Pańską (Abakuk 2:1)”.

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”

2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Listopad - Grudzień 1962

Nr 205 (6)

Proroctwo Abakuka — Ciąg dalszy	122
Pozafigurálny <u>Abakuk</u> na Strażnicy	123
Lud Boży Doświadczony Przez Pozorne Zwlekania	123
Chaldejczycy — Figura i pozafigura	124
Bóg Opisuje System Antychrysta	125
Uciemienieni Wypowiadają Biadę Na Antychrysta	125
Druga biada Wymieniona Na Antychrysta	126
Trzecia Biada Wymieniona Na Antychrysta	126
Czwarta Biada Wymieniona Na Antychrysta	127
Piąta Biada Wymieniona Na Antychrysta	127
Ostatnie Pokrewne Czynności Elijasza i Elizeu- sza — dokończenie	128
Pytania Bereańskie	131
Posłannik Parousji — Pytania Bereańskie	132
Pierwsze Pozafigurálne Ukazanie się Dawida	132
Pozafigurálny Dawid i Goliat	135
Pierwsze Opozycje Przeciw Dawidowi Ze Strony Saula — Figura i pozafigura	138
Ostatnie Dni Dawida — Figura i Pozafigura — Ciąg Dalszy	141
Ważne Zawiadomienia	144
Wieczera Pańska w Roku 1963	144
Sposób Rozliczania Podróży Pielgrzymkich i Ewangelicznych	144
Odnowienie Prenumeraty	144
„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA” Tytus 2:13	

POZAFIGURALNY ABAKUK NA STRAŻNICY

Pozafiguralny Abakuk zajął stanowisko jako staranny stróż i stanął na wyniosłym, korzystnym miejscu, wysoko ponad masami Chrześcijaństwa (Na straży swej stać będę, i stanę na baszcie; 2:1; por. z Iz. 21:6-12), gdzie pozostał czujny na wskazówki Pisma Świętego i na znaki czasów rozwijającej się Prawdy, którą Bóg będzie miał dla niego (Abym obaczył, co będzie Bóg mówił; por. Ps. 77:7, 85:9), włączając i te zarisy Prawdy, które mogłyby być użyte do zbijania oponentów (co bym miał odpowiedzieć po karaniu mojem).

Dopiero po modlitwie i starannym badaniu Pisma Świętego i znaków czasów, Bóg łaskawie wynagrodził pozafiguralnego Abakuka zrozumieniem dalszych rozwinięć Prawdy na czasie, obejmując tym odpowiedzi na jego pytania (Tedy mi odpowiedział Pan, w. 2). W związku z tym zwracamy uwagę na opis niektórych stosownych doświadczeń br. Russella w Z 3824, kol. 2 i w E. tomie 9, 370-373. Bóg jednak wyjaśnił pozafiguralnemu Abakukowi, że Prawda na czasie jaką otrzymał, nie była tylko dla jego wiadomości i kierownictwa, ale także miała być dana drugim. Miał on ją oznajmiać, ogłaszać i wyjaśniać, szczególnie przez użycie rysunków, takich jak Boski Plan Wieków, Cienie Przybytku, rysunki Edgara (Z 3574-3579) itd. (Napisz widzenie, a napisz rzetelnie na tablicach), tak aby wszyscy mogli z łatwością je zrozumieć i skorzystać z nich (aby je prędko czytelnik przeczytał).

Użycie rysunków itd. w wyjaśnianiu stosownej postępującej Prawdy, było szczególnie pożądane z powodu pewnych rysów tej Prawdy mającej wypełnienia, dla których Bóg wyznaczył czasy. Wypełnienia te w licznych wypadkach odnosiły się do przeszłości w porównaniu z czasem, w którym Bóg objawił te zarisy Prawdy (Przeto, że jeszcze do pewnego czasu odłożone jest widzenie; w. 3). Bóg postanowił w Czasie Końca, szczególnie podczas okresu Parousji i okresu Epifanii (która w szerszym znaczeniu ciągnie się poza lata 1954 - 1956 - zob. T.P. '54, 65-70, T.P. '56, 47), objawić w słowach jasnych i niedwuznacznych pozafiguralnemu Abakukowi, a przez niego drugim, Swoją wielki Plan Wieków, włączając Jego karania pozafiguralnych Chaldeczyków oraz wybawienie prawdziwego ludu Bożego przy końcu tego Wieków. Bóg również zarządził, aby podczas tego samego okresu dokonać chwalebego wypełnienia Jego celów z Wieków Ewangelii, nie zdradzając tym sposobem ufności tych, którzy pokładali wiarę w ich wypełnienie (które wypowie [hebr. słowo *puach* literalnie znaczy *oddychać, przebić, wytrysnąć*], na skończeniu jego, a nie skłamię). Brat Johnson, odnosząc się do Abakuka 2:2,3 w P '38, 188 mówi: „Ten ustęp odnosi się do stale rozwijającej się Prawdy parousyjnej i epifanicznej jako jednego widzenia, tj. całego planu Bożego. Ono nie kłamało co się tyczy spraw parousyjnych i nie kłamię co się tyczy spraw epifanicznych”.

Niechaj wszyscy z oświeconego ludu Bożego dalej badają i wielce oceniają to cudowne widzenie planu Bożego, świecące obecnie

z Pisma Świętego pamiętając, że „gdzie nie ma widzenia [gdzie plan Boży nie jest zrozumiany], tam lud ginie” (Przyp. 29:18; popr. przekł.; T.P. '46, 75).

LUD BOŻY DOŚWIADCZONY PRZEZ POZORNE ZWLEKANIA

W czasie gdy Abakuk pisał to proroctwo, zburzenie Jeruzalemu przez Chaldeczyków pod wodzą Nabuchodonozora widocznie było bliskie, a reszta narodu izraelskiego miała być zabrana do niewoli babilońskiej. Lecz zniszczenie ciemiężcy chaldejskiej i wyzwolenie ludu Bożego z Babilonu - stolicy chaldejskiej - miało nastąpić dopiero po długim czasie w 70 lat później przez Medów i Persów pod wodzą Cyrusa. Bóg przewidział, że ta długa przerwa aż do wypełnienia się proroctwa odnoszącego się do zniszczenia Chaldeczyków, będzie bardzo srogim doświadczeniem dla Jego prawdziwego ludu, obejmując liczne zwleknięcia, wynikające z zaklęcia i rozczarowania. Z tego powodu Bóg łaskawie dał mu szczególne napomnienie (w. 3), aby czekał na wypełnienie się tego proroctwa, które, pomimo pozornej powolności, miało spełnić się w swoim czasie.

Pozafiguralnie w Czasie Końca jest podobnie długa przerwa między czasem, gdy widzenie to zaczęło mówić w ruchu Millera (T.P. '34, 61, par. 6), a czasem - w Epifanii - gdy zniszczenie królestwa Szatana (C, Appendix, 382) i wyzwolenie ludu Bożego z Wieków Ewangelii będzie ostatecznie dokonane, po czym nasz Pan (pozafiguralny Cyrus) ustanowi dwie fazy Królestwa (przedstawione przez Medów i Persów - T.P. '37, 25, par. 20).

Ta długa przerwa w Czasie Końca okazała się bardzo doświadczyjącym okresem dla oświeconego ludu Bożego, z powodu licznych zwlekań, wynikających z zagmatwań i rozczarowań połączonych z pozornym zwlekaniem i powolnością w wypełnieniu się różnych rysów pozafiguralnego widzenia. Chociaż z punktu widzenia planu Bożego opracowanego z góry, w gruncie rzeczy nie było żadnej zwłoki w Boskim czasie na wypełnienie się tych rysów. Przez takie zwleknięcie, wynikające z tego zagmatwania i rozczarowania Bóg doświadcza swój oświecony lud. Pod tymi próbami wielu osłabło na brzegu drogi i z powrotem wróciło do nominalnego kościoła albo do nędznych żywiołów tego świata, inni zaś popadli w różne błędy i spekulacje.

Wyniki te były widoczne w roku 1844 w związku z „zawodem” tych, którzy zespolicili się z ruchem prowadzonym przez br. Millera (C 84-93, 122); w roku 1874 w związku z nie wypełnieniem się oczekiwań Wtórych Adwentystów i w roku 1878 w podobnym nie wypełnieniu się oczekiwań, które doprowadziły pana Barboura do tego, że usiłował odwrócić uwagę od doznanego zawodu przez zaprzeczanie okupu (Z 3821-3823; P '50, 148-150).

Podobne skutki nastąpiły w innych wypadkach w czasie pomiędzy 1878 a 1914. One jednak były małe w porównaniu z wynikami widocznego zwleknięcia niektórych rysów pozafiguralnego widzenia w roku 1914 (Z 5731). Jako następstwo widocznego odwołania w roku 1914, wielu członków z oświeconego ludu

Bożego straciło zainteresowanie do Prawdy albo częściowo, albo całkowicie i wróciło do kościoła nominalnego lub do świata, wielu innych popadło mniej lub więcej w błąd i spekulację. Wybitnymi wśród nich byli wodzowie P.B.I. i ci, którzy poszli za nimi w odrzucaniu chronologii biblijnej danej przez br. Russella, a przyjmujący w zamian chronologię kościoła nominalnego (E. tom 7, roz. 6; T.P. '24, 89-96; '25, 5-13). Wielu również popadło w tzw. Concordant - Versionism (błędny system religijny, którego zwolennicy są uniwersalistami najgorszego rodzaju. Założycielem tego systemu był pan A. E. Knoch, a błędy jego wśród ludu Bożego szczególnie rozpowszechnił pan F. H. Robinson), który np. pomimo wybuchu Wojny Światowej w roku 1914 świadczącej, że czasy pogan się skończyły, a zatem że wypełnił się ten wybitny zarys pozafiguralnego widzenia w czasie ściśle przepowiedzianym przez br. Russella, twierdził, że przepowiednie br. Russella dotyczące czasu - nie spełniły się (P. '28, 6, par. 2; co do całkowitego zbiecia Concordant - Versionismu, zob. ang. Prawdy z lat 1927-1929 - egzemplarze te są jeszcze do nabycia).

Podobnie w różnych czasach począwszy od roku 1914 - w okresie Epifanii - były mniejsze widoczne zwłoki w wypełnieniu się różnych zarysów pozafiguralnego widzenia, które nastąpiły w roku 1923 (P. '38, 110), 1933-1934 (T.P. '36, 40), 1954 i 1956 (T.P. '54, 65-70; '56, 47; '57, 3-10; P '57, 4). Te zwleknięcia również spowodowały zagmatwania i rozczarowania dla oświeconego ludu Bożego. Pod tymi doświadczeniami niektórzy stracili zainteresowanie do Prawdy epifanicznej albo częściowo, albo całkowicie i popadli mniej lub więcej w niewiarę, światowość, błąd i spekulację.

W Boskim wielkim przewidywaniu On oczywiście wiedział wszystko o tych szczególnych próbach, które miały przyjść na Jego oświecony lud w Czasie Końca. Z tego więc powodu dał On pozafiguralnemu Abakukowi i drugim przez niego specjalne napomnienie, że chociaż widzenie w jego różnych częściach zdaje się zwlekać z wypełnieniem, to jednak Jego lud powinien czekać na właściwy czas co się tyczy tych wypełnień (a jeśli by na chwilę odwleczął, oczekuj nań; w. 3). Bóg łaskawie dodał szczególne zapewnienie, że wypełnienie wyjdzie na jaw i że ostatecznie nie będzie żadnej zwłoki przekraczającej najlepszy czas dla wszystkich zainteresowanych (boć zapewne przyjdzie, a nie omieszka [*nie będzie spóźnione* - przekład Rotherhama; w wierszu tym użyte są dwa odrębne hebrajskie słowa: pierwsze słowo *mahah* oznacza zwłokę, która powoduje zawikłanie, ponieważ źródłosłów odnosi się do zapytania; drugie słowo *achar* oznacza odkładanie, zawierające w sobie myśl odkładania w czasie do momentu, aż jest za późno na sprostowanie spraw]).

Ci z ludu Bożego, którzy słyszeli to ostrzeżenie i zwrócili na nie uwagę, byli ponownie upewnieni i silnie stali w Prawdzie na czasie, pomimo wszystkich pozornych zwlekań, wynikających zawikłań, rozczarowań i wpadania licznych osób w większym lub mniejszym stopniu w niewiarę, światowość, błąd i spekulację. Oni rozumieją i mają całkowite zapewnienie

wiary, że pozafiguralne widzenie będzie całkowicie wypełnione w Boskim właściwym czasie, że żaden jego zarys - włączając w to zniszczenie królestwa Szatana oraz ich ostateczne wyzwolenie - nie będzie rzeczywiście odwleczany albo zwlekany poza czas naznaczony przez Boga dla najlepszej korzyści na jego wypełnienie, które choć może nastąpić w późniejszej dacie od tej, której oni się spodziewali, to jednak jest to w najlepszym czasie zarządzane przez Boga dla jak największej korzyści tych wszystkich, których to dotyczy. Oni zdają sobie także sprawę, że Bóg nie jest opieszawy względem Swoich obietnic, jak to niektórzy ludzie sądzą o Bogu (2 Piotra 3:9) - i dlatego z zadowoleniem czekają na Niego.

CHALDEJCZYCY - FIGURA I POZAFIGURA

Jak już nadmieniono, wiersze 4 i 5 pokazują ciemniejącą pod figurą człowieka wywyższającego siebie, zdegradowanego, pijanego, pysznego, koczowniczego, nienasyconego i chciwego władzy, w przeciwieństwie do sprawiedliwych, którzy żyć będą z wiary. W wierszach 6-20 wymienionych jest pięć nieszczęść, przeciwko ciemniejącym, które sprowadzili na niego wszyscy uciemienieni.

Chociaż Bóg, w powyższym ustępie i gdzie indziej (2 Kron. 36:20; Jer. 25:11), nie wyszczególnił długości (70 lat) okresu ciemnienia Izraela cielesnego, aż zniszczenie zaskoczy ciemniejącą chaldejskiego i wyzwoli Izraela z niewoli, jednak bardzo jasno pokazał, że ograbienie i zniszczenie ewentualnie dosięgnie ciemniejącą. Tym sposobem Bóg uspokoił umysł Abakuka w jego zawikłaniu co do tego, dlaczego dozwoli On, aby ciemniejący i bezbożni Chaldecyżycy pożarli stosunkowo sprawiedliwszych - cielesnego Izraela, a także w jego zakłopotaniu co do tego, czy dozwoli On Chaldecyżykom, aby poszli w dziele zniszczenia aż do końca.

W pozafigurze mamy podwójny obraz tej sprawy: (1) Jak już zaznaczono, Chaldecyżycy, wdzieracze, którzy zniszczyli Jeruzalem i spustoszyli ziemię, przedstawiają wojowników, rewolucjonistów i anarchistów wdzierających się do Chrześcijaństwa i ostatecznie doprowadzających je do zniszczenia. Z tego punktu widzenia wiersze 4-20 pokazują zalety tych ciemniejących oraz spustoszenie, zniszczenie itd., jakie przyjdą na Chrześcijaństwo szczególnie w późniejszych zarysach Czasu Ucisku. (2) Ciemniejąca chaldejski z jego wielkim miastem stołecznym, Babilonem, bardzo stosownie przedstawia wielkiego Antychrysta - Człowieka Grzechu (B 299-411), wraz z jego religijnym rządem, wielkim Babilonem, który jest nazwany matką wszeteczeństw i obrzydliwością ziemi. Mistyczny Babilon panował nad królami ziemi, upijając wszystkie narody fałszywymi doktrynami i nieprawnie łącząc się z państwem, czyli popełniając symboliczne cudzołóstwo (Obj. 17:1-6, 18; 18:2-5; por. z Jer. roz. 50 i 51; E. tom 14, 469-484).

Posłannicy Parousji i Epifanii, również przedstawiają to drugie zastosowanie omawiając Abakuka 2:5.

Brat Russell w E. 439-440 mówi: „Tu najwidoczniej jest mowa o ambitnym, zaborczym narodzie. Może to bardzo dobrze stosować się do narodów w dzisiejszych czasach, które grasują po całym świecie, aby mniejsze i mniej cywilizowane narody, zagarnąć pod swoją władzę i opiekę. Może to również odnosić się do Człowieka Grzechu i jego ogólnego światowego wpływu, przez jaki ciągnie on opłaty spośród wszystkich narodów pod słońcem”.

Brat Johnson zaś w H '49, 8 i w E. tomie 16, 224 mówi: „Tu jest opisany Antychryst. On nadal rozszerza swoje pragnienie, które nigdy nie jest zadowolone, tak jak sheol nigdy nie zadowala się. On jest jako śmierć dla tych, którzy dostają się pod jego panowanie. On gromadzi do siebie wszystkie narody i zbiera wokół siebie wszystkich ludzi na zniszczenie. Jego chciwość jest jak śmierć, która nigdy nie jest nasycona”.

Obecnie przystępujemy do badania wierszy 4-20. Rozważać je będziemy z punktu widzenia zastosowania do wielkiego Antychrysta - Człowieka Grzechu. Nawiasowo zauważymy, że wiersze te mają również zastosowanie do małego papieżstwa w Małym Babilonie.

BÓG OPISUJE SYSTEM ANTYCHRYSTA

Bóg przez Swoje Słowo wskazał na Antychrysta, jako na wynoszącego się i zdegradowanego (Oto kto sobie hardzie poczyną, tego dusza nie jest szczerą w nim; w. 4), już od samego jego wczesnego początku - splodzenia go - które nastąpiło za czasów apostołskich (2 Tes. 2:7; 1 Jana 4:3; H '22, 37). Najpierw bezbożna ambicja wodzów żądnych władzy ograniczyła się do tajników ich niesprawiedliwego serca. Nie trwało jednak długo, gdy ta bezbożna ambicja objawiła się w rozwoju hierarchii, osiągając punkt kulminacyjny w papieżstwie (T.P. '35, 27, par. 87-97). W miarę jak ona wzrastała i rozszerzała się doprowadziła wodzów żądnych władzy do tego, że przestali oczekiwać na Pański właściwy czas ustanowienia Królestwa i wywyższenia Jego wybrańców; przeciwnie, ona stopniowo doprowadziła do rozwoju błędnej nauki, że misją Kościoła jest nawrócenie świata i ustanowienie Królestwa przed Wtórym Przyjściem Chrystusa (E. tom 11, 419-421).

Mimo tych warunków, Bóg przez kontrast pokazał jednak, że Jego prawdziwy lud będzie silnie trwał w prawdziwym umysłowym ocenieniu i poleganiu sercem (T.P. '38, 74, par. 51), oczekując na Niego i na Jego właściwy czas ustanowienia Królestwa oraz na swoje wywyższenie (ale sprawiedliwy z wiary swej [po hebrajsku *emuna*, *wierność*; zob. przekł. Rotherhama i T.P. '37, 2 u dołu] żyć będzie).

Nadto Bóg pokazał, że z powodu grzeszenia Antychrysta przez przyswajanie sobie licznych fałszywych doktryn (których częściowa lista jest podana w E. tomie 11, 4201) takich jak: następstwo apostołskie, przewodnictwo papieża nad Kościołem i przyjście Chrystusa po Tysiącleciu, stał się on nadętym i zuchwałym (dopieroż człowiek opily, przewrotny i hardy, w. 5). Pycha zaostrzona i zapalona alkoholem

posunie się do największej krańcowości, aby dopiąć celu. Podobnie Antychryst, w swojej pysze zatrutej błędem opuścił właściwą sferę Kościoła w Wieku Ewangelii, a w swoich wysiłkach by zdobyć władzę i neofitów, uprawiał politykę, używał światowych metod, wdał się w dyplomację i unię z kościołem oraz państwem, jak również mieszał się do świeckich spraw narodów (nie ostoi się w mieszkaniu swoim). W miarę jak wzrastał on we władzy i odnosił jedno zwycięstwo po drugim oraz pomnażał neofitów, jego chciwość i żądza władzy stale wzmagaly się, stając się nieograniczone (który rozszerza jako piekło duszę swoją - Przyp. 27:20; 30:15,16; Iz. 5:14), tak jak śmierć żądająca wciąż więcej ofiar jest nienasycona (a jest jako śmierć, która się nie może nasycić).

Podobnie do olbrzymiej ośmiornicy, Antychryst, wielki *wdzieracz*, wyciągnął swoje czółki i ujął narody Chrześcijaństwa, panując nad nimi, ustanawiając lub usuwając królów stosownie do swego upodobania i wygody, starając się podbić wszystkie grupy i ludy pod swoją wolę (zgrupował do siebie wszystkie narody, a zebrał do siebie wszystkich ludzi), gwałcąc ich świeckie i religijne prawa, a także usuwając i gnębiąc ich przez wielką ignorancję, zabobon i błąd.

UCIEMIĘŻENI WYPOWIADAJĄ BIADĘ NA ANTYCHRYSTA

W retorycznej formie Bóg zapytuje się: Czy wszyscy uciemienieni nie podejmą ośmieszającej denuncjacji wobec Antychrysta (Izali ci wszyscy... przypowieści nie uczynią i wykładów i gadaniu o nim; w. 6)? W wierszach 6-20 uciemienieni przedstawieni są jako wypowiadający przeciwko Antychrystowi pięć odrębnych nieszczęść, które rozważymy po kolei.

Pierwsze nieszczęście wypowiedziane przeciw ciemienicy mogłoby być określone aforyzmem: „Ciemnienie wytwarza powstanie”, albo „Łupieżca złupiony będzie”. Antychryst jest wybitnym przykładem wśród tych, którzy podczas Wieku Ewangelii bezpośrednio lub pośrednio ograbiali drugich, a szczególnie lud Boży, z posiadłości, prerogatyw, władzy, przywilejów, służby itd., a przyswoili je sobie na samolubny użytek. Aby osiągnąć swoje cele Antychryst straszył karą w tym i przyszłym życiu, używał politycznych intryg itp. oraz podzegał do wojen.

Uciemienieni więc oskarżają Antychrysta o gromadzenie w niesprawiedliwy sposób dla siebie tego, co słusznie należy do drugich, a co doprowadza go do wynoszenia się i używania przepychu; słowem i czynem pytają się oni, jak długo to będzie trwać (Biada temu, który rozmnaża rzeczy nie swoje! a dokądże?; w. 6; por. z Obj. 6:10). W dodatku oskarżają oni Antychrysta, ponieważ przez swoje wielkie niesprawiedliwości zgromadził na siebie po prostu ogromne brzemień długu, o który słusznie dopominają się tłumy pokrzywdzone przez niego) i obciążą się gęstym błotem [raczej *ciężkimi zastawami* - według dosłownego tłumaczenia Younga; zob. również przekład A.R.V. i Rotherhama]).

Następnie występuje inne retoryczne pytanie: Czy nie uderzą Antychrysta w sposób nagły ci, którzy pożrą go z powodu jego wielkich niesprawiedliwości (Izali nie powstaną z prędką [1 Tes. 5:3], którzy cię kąsać będą [Obj. 17:16]? w. 7), a ci, którzy go trapią, budzą się gdy światło prawdy dochodzi do nich (i nie ocuca się, którzy cię szarpać będą?), z tym wynikiem, że połamią okowy, którymi ich skrzepował, a to będzie dla nich *obfitą zdobyczą* (i staniesz się im łupem)?

Z powodu szeroko rozpowszechnionej grabieży Antychrysta w stosunku do licznych narodów i złączonych grup ludów, ci którzy pozostaną z nich, ograbią go w słusznym czasie (Bo iżeś ty złupił wiele narodów, złupią cię też wszystkie ostatki narodów; w. 8; por. z Jer. 50:3,9,10; 51:48,56; Obj. 18:6-8). Przeto to, co wydarł on gwałtem drugim, drudzy wydrą mu także przemocą (Jer. 51:44).

Przychodzi to na Antychrysta jako zasłużona kara, z powodu ogromnej ilości ludzi, szczególnie ludu Bożego, których on zabił literalnie i figuralnie w przeprowadzaniu swoich samolubnych interesów (kilka lat temu obliczono ich na 50 milionów ofiar - B 393), a których krew woła o pomstę (dla krwi ludzkiej; por. z 1 Moj. 4:10; Łuk. 11:50,51) i z powodu jego wdzierania się do sfer nauczania, ducha i praktyki drugich oraz pustoszenia ich, szczególnie sfery Prawdy, jej Ducha i służby, jak również z powodu łupienia przez niego Kościoła jako rządu religijnego i wszystkich, którzy się w nim znajdują (i dla gwałtu uczynionego ziemi i miastu i wszystkim, którzy mieszkają w nim).

DRUGA BIADA WYMIENIONA NA ANTYCHRYSTA

Drugie nieszczęście wymienione tu jest wypowiedziane szczególnie przeciwko chciwości ciemieńczy, jego wywyższeniu się i niszczyielskości. Pozafigura przedstawia uciemieźonych oskarżających Antychrysta o niesprawiedliwe i chciwe przyswojenie sobie licznych posiadłości, przywilejów, władz, prerogatyw i służby, które słuszenie należą do drugich, w celu zbogacenia się (Biada temu, który łakomie szuka zysku szkaradnego [*czierpie zły zysk* - margines] domowi swemu; w. 9; Jer. 22:13), usiłując przez to ustanowić swoje zwierzchnictwo nad całą ziemią, wynosząc się w ten sposób ponad wszystko co się zowie bóg - potężny władca - który otrzymuje hołd i zasiada w Świątyni Bożej, otwarcie popisując się jako bóg (aby wystawił wysoko gniazdo swoje; 2 Tes. 2:3,4; B. 301; por. z Jer. 49:16; E. tom 14, 465), spodziewając się tym sposobem umocnić się przed możliwą klęską (a tak uszedł z mocy złego).

Tak jak budujący wieżę Babel użyli cegły za kamień i mułu za zaprawę wapienną usiłując w ten sposób zbudować wieżę, której szczyt sięgałby nieba, myśleli głupio, iż przez nią będą mogli zapobiec wszelkiemu możliwemu rozproszaniu i klęsce, tak podobnie chciwi wodzowie na podstawie błędnych doktryn i zarządzeń zbudowali hierarchię, której szczytem jest papież jako najwyższa gło-

wa i głupio myśleli, że tym sposobem będą mogli zapobiec wszelkiemu możliwemu rozproszaniu i nieszczęściu (P '44,31).

W swoim grzesznym i ambitnym postępowaniu mającym na celu zgromadzenie pod przewodnictwem papieża wszystkich narodów i zebrania do siebie wszystkich ludzi, Antychryst mało troszczył się o prawa drugich. On usiłował usprawiedliwić czyny niesprawiedliwego i chciwego przyswajania sobie tego, co słuszenie należało do drugich oraz swoje nielitościwe mordowanie ich w licznych wypadkach literalnie albo figuralnie. Często używano przysłowia „Cel uświęca środki” dla usprawiedliwienia tych grzechów. Bez względu na to, jak dobrym i pożądanym byłby ten cel, nie może on jednak usprawiedliwić złych środków stosowanych w jego osiągnięciu. Przez swoje złe czyny i politykę Antychryst sprowadził na siebie wielką hańbę, szczególnie przez nielitościwe mordowanie drugich, jak np. w Świętej (?) Inkwizycji (B 378-394); grzesząc tym sposobem przeciwko sobie ku swojej zagładzie (Uradziłeś hańbę domowi swemu, abyś wytracił wiele narodów, a grzeszył przeciwko duszy swojej; w.10).

Z powodu wielkich niesprawiedliwości, okrucieństwa i gwałtu Antychrysta, popełnionych w związku z budową jego haniebnego domu wraz z papieżem jako głową, cała ta budowa jest zepsuta od dołu do szczytu. Jak fakty historii pokazują, w każdej części tej budowy wołają wymienione zła, mówiąc figuralnie, o pomstę i świadczą przeciwko niemu (Albowiem kamień z muru wołać będzie [to samo hebrajskie słowo *wołać* jest użyte w 1:2], i sęk z drzewa [właściwie belka podtrzymująca dach; *umocowanie* - podaje margines] wyda o tym świadectwo; w. 11).

TRZECIA BIADA WYMIENIONA NA ANTYCHRYSTA

Trzecie nieszczęście wymienione tutaj jest skierowane przeciwko ciemieńczy za zbudowanie miasta (Babilonu) przy pomocy wielkiego rozlewu krwi i nieprawości. Podobnie Człowiek Grzechu zbudował wielkie symboliczne miasto Babilon. Mistyczny Babilon przedstawia w pierwszym rzędzie Kościół Rzymski (Obj. 17:1-6,15,16,18); a w drugim rzędzie sekty protestanckie, które wchodzą do tej samej ogólnej rodziny jako córki tego systemu (Obj. 17:5; E. tom 14, 469; C 164, 165; F 241). W trzecim pozafiguralnym nieszczęściu uciemieźeni oskarżają Antychrysta o zbudowanie tak niecnego systemu kosztem zniszczenia wielu ludzi oraz pogwałcenia w dużej mierze praw świeckich i religijnych (Biada temu, który krwią buduje miasto, a utwierdza miasta nieprawością; w. 12).

Obalenie i zupełne zniszczenie symbolicznego Babilonu objęte jest planem Bożym. Czy wobec tego wszystkie zapamiętałe i wyczerpujące wysiłki czynione w wielkim Czasie Ucisku przez tych, którzy znajdują się w symbolicznym Babilonie, aby podtrzymać i zachować go, nie są całkowicie próżne (Azaż to nie jest od Pana zastępów, iż koło czego ludzie pracują, to ogień skazi, a nad czym się naro-

dy spracowały, to nadaremno będzie; w. 13; por. z Jer. 51:58; D 64; E. tom 14, 483)? Babilon jest osądzony (Iz. 13:1-13; D 43-70; Jer. 51:9; E. tom 15, 477), tak jak to pokazuje pozafiguralne pismo ręki na ścianie (Dan. 5:5, 17-28) wytłumaczone przez br. Russella (T.P. '37, 25, par. 18-20) i żadne wysiłki, jakkolwiek by one były wyłożone, nie mogą go zachować od zniszczenia.

Wrzucenie Babilonu „... miasta wielkiego, w morze, aby już więcej nie było znalezione” jest niezbędnym postulatem Boskiego planu (Obj. 18:10, 16-21), aby utworzyć drogę do nadchodzącego powszechnego panowania prawdy i sprawiedliwości, w którym cała ziemia będzie napełniona znajomością Boskiej niezrównanej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy, tak jak objawia je Prawda i jej Duch (Albowiem ziemia będzie napełniona znajomością chwały Pańskiej, jako morza wody napełniają; w. 14; por. z 4 Moj. 14:21; Ps. 96:3; Iz. 40:5; 60:1).

CZWARTA BIADA WYMIENIONA NA ANTYCHRYSTA

Czwarte nieszczęście wymienione w tych wierszach jest skierowane przeciw pijaństwu ciemieńczy, doprowadzaniu przez niego drugich do pijaństwa i do wynikającego z tego bezwstydnego postępowania a także przeciw jego żądzy podboju. W pozafigurze etyczne i doktrynalne błędy doprowadzają do duchowego pijaństwa, które wywołuje Boski gniew (Iz. 28:1-7; T.P. '32, 8, par. 6). Odurzenie i zatrucie tym sposobem drugich tego rodzaju błędami, jest najsromotniejszym grzechem – „ofiarowaniem Szatanowi” (P '38, 93, par. 4, 5).

Uciemieżeni oskarżają Antychrysta o rozpowszechnianie fałszywych doktryn przed drugimi i namówienie ich do wchłaniania tych błędów, tym sposobem doprowadzając ich do upicia (Biada temu, który poi bliźniego swego, przystawiając naczynia swego, tak aby go upoił; w. 15; por. Jer. 51:7; Obj. 17:1-6; 18:2,3; E. tom 14, 477). Antychryst miał przez to na celu zamroczenie władz rozumowania (doprowadzenie ich do „szaleństwa” - Jer. 51:7) do tego stopnia, by mógł widzieć ich doprowadzonych do stanu zniszczenia i wielkiego wstydu (i napatrzył się nagości jego), w którym mógłby z łatwością ograbić, wyzyskać i utrzymać ich w poddaniu, tak jak oszołomiony pijak tarzający się po ziemi może być z łatwością ograbiony, zelżony i utrzymany w poddaniu. Chociaż praktyki te podbiły w poddaństwo Antychrysta wielkie rzesze ludzi, jednak przez to nie przynieśli mu oni zaszczytu ani nie utrwaliли jego panowania; przeciwnie on zbiera z tego hańbę (Nasycisz się hańby dla sławy; w. 16). Bóg bowiem zarządził, by on także pił z własnego lekarstwa (pić będziesz i ty; por. z Jer. 51:57; E. tom 14, 483) tak, żeby również popadł w stan zniszczenia i wielkiej hańby, w którym coraz więcej się objawi, że nie jest naprawdę poświęcony Bogu, że nie posiada obrzezki serca (5 Moj. 10:16; Rzym. 2:28,29; E. tom 6, 196, 712), że naucza bezbożnych te-

orii (T.P. '60, 52, par.5) i że pozwala sobie na grzech, błąd, samolubstwo i światowość (a obnażony będziesz; por. z Iz. 47:3; Jer. 4:4; Nahum 3:1,5; E. tom 14, 334).

Bóg sprowadzi gorzkie doświadczenia w wielkim Czasie Ucisku na Człowieka Grzechu (obróci się do ciebie kielich prawicy Pańskiej; por. z Jer. 25:15-29; E. tom 14, 387, 464). Ci sami ludzie albo klasy ludu, które były upite jego etycznymi i doktrynalnymi błędami odrzuca je z tym wynikiem, że zniesławiona będzie jego godność, bogactwo i panowanie, jakimi się chełpił (zwrócenie sromotne przyjdzie na sławę twoją), tak jak stoły jego pełne są wymiotów (Iz. 28:8; E. tom 6, 393).

Liban podobnie jak Syon, użyty jest niekiedy do przedstawienia prawdziwego, a niekiedy nominalnego ludu Bożego (zob. np. Zach. 11:1; E. tom 5, 261; Jer. 22:20; E. tom 14, 379). Antychryst ma być ograbiony przez nominalny lud Boży, szczególnie przez swoich poddanych (Bo cię łupiestwo Libanu okryje; w. 17); on będzie drżał od strachu w spustoszeniu sprowadzonym na niego przez ludzi wykraczających przeciwko prawu (i spustoszenie zwierząt ... ich straszyć [przekład Rotherhama podaje: „i spustoszenie dzikich zwierząt doprowadzi cię do przerażenia”]). Tym sposobem zapłata przyjdzie na Antychrysta za jego krzywdy wyrządzone szczególnie ludowi Bożemu, a opisane tu znowu dokładnie tymi samymi słowami co w w. 8, który już omówiliśmy.

PIĄTA BIADA WYMIENIONA NA ANTYCHRYSTA

Piąte wymienione tu nieszczęście skierowane jest przeciw uprawianiu bałwochwalstwa przez ciemieńczę i nauczaniu przez niego kłamstwa. Za pomocą różnych soborów i nieomylnych (?) dekretów papieży, Antychryst wynalazł własne błędne wyznania i dogmaty, które czi stawiając je na równi lub ponad Słowo Boże, pomimo tego, że Ono często potępia bałwochwalstwo, jak np. u Iz. 2:8: „Robocie rąk swoich kłaniają się, które poczyniły palce ich”; zauważ również 2 Moj. 20:4,5; Iz. 44:9-28.

Te wyznaniowe bóstwa obejmują takie błędne dogmaty i nauki jak: Boskie prawo królów, kleru i arystokracji, czyściec, wieczne męki, przytomność umarłych, wrodzona nieśmiertelność duszy, trójca, msza (obrzydlivość pustosząca - C 104-106), skuteczność odpustów, czczenie świętych (hagiolatria), nieomylność papieża, czczenie Marii jako „królowej niebios i specjalnej pośredniczki dla wierzących w zbliżaniu się do Boga i Chrystusa” (Jer. 7:18; T.P. '34, 77, szpalta 2 u dołu) itd. One rzeczywiście są kłamliwymi próżnościami; a „którzy pilnują marności nikczemnych, pozbawiają się miłosierdzia Bożego” (Jonasz 2:9).

Jaką korzyść Człowiek Grzechu wyciągnie z takich zęcnie opracowanych błędnych wyznań i dogmatów opartych na kłamstwach, szczególnie na pomnikowym kłamstwie Szatana (1 Moj. 3:4), które, bez względu jak wielce polegają na nich ich wynalazcy, nie mogą ogłosić prawdy (Cóż pomoże ryty obraz ... i nauczyciel kłamstwa, że ufa rzemieślnik ro-

bocie swojej, czyniąc bałwany nieme (hebr. słowa *illem in elilim*, a nie *elohim* - zawierają w sobie silny kontrast pomiędzy bezradnymi małymi bóstwami uczynionymi przez człowieka, a Wszechmocnym Bogiem; por. z Zach. 10:1,2]; w. 18)?

Uciemienzeni oskarżają Antychrysta o usta-nowienie takich wyznaniowych bóstw, takich „Niemych Nicości” (przekład Rotherhama; por. z 1 Kor. 8:4), jako nauczycieli prawdy (Biada temu! który mówi drewnu: Ocuć się, a kamieniowi niememu: Obudź się! Tenże to ma uczyć?; w. 19), gdyż pomimo ich pięknego i pociągającego wyglądu zewnętrznego wraz z połyskiem Prawdy Boskiej, są one nieme, bez czucia i życia, gdy chodzi o Prawdę i jej Ducha (Spójrz nań, powleczony jest złotem i srebrem; ale w nim nie masz zgoła żadnego ducha; por. z Jer. 10:2-5,14,15).

Jehowa przez Swoją Prawdę i jej Ducha nie przebywał w wyznaniowych bóstwach, albo ich twórcach. Przeciwnie, przez Prawdę na czasie i jej Ducha przebywał On w Swoim uświęconym prawdziwym Kościele (Pan jest w kościele świętobliwości swojej; w. 20; por. z 1 Piotra 1:15,16; 1 Kor. 3:16,17). Pod nadzorem Jezusa jedynie członkowie Kościoła przechowują Prawdę na czasie; oni tylko mają zrozumienie we właściwym czasie odnośnie prawdziwych wyroczeni Bożych, których każde słowo jest prawdą i każde niezawodnie spełni się w Boskim właściwym czasie. Dlatego wszyscy są napomnieni, aby zamilknęli w swoich sprzecznych dogmatach, teoriach, opiniach i fabrykacjach w obecności Bożej objawiającej się przez Prawdę na czasie daną za pośrednictwem prawdziwego Kościoła (umilknij przed obliczem jego wszystka ziemi).

Tak jak dalsze wielkie objawienie zamiarów Bożych odnoszących się do ciemienicy chaldejskiego (w.4-20) nadeszło jako źródło

wielkiej zachęty i błogosławieństwa dla Abakuka, tak podobnie w pozafigurze objawienie zamiarów Bożych względem Antychrysta, wielkiego *wdzieracza*, nastąpiło jako źródło wielkiej zachęty i błogosławieństwa dla braci Russella, Johnsona i innych wiernych stróżów. Wobec wielkich niesprawiedliwości, okrucieństwa i gwałtu Antychrysta, które - jak zauważyliśmy - są tak jasno przedstawione w biadach wypowiedzianych na niego przez uciemienionych, a które dosięgły nieba wołając do Boga o pomstę, wszyscy z ludu Bożego powinni prawdziwie dziękować Bogu, że Antychryst, „mały róg”, który „walczył z świętymi, i przemagał ich” (Dan. 7:8,21), wkrótce dozna haniebnego końca, albowiem czas jego jest bardzo ograniczony - do momentu „aż przyszedł Starodawny, a podany jest sąd świętym najwyższych miejsc, a czas przyszedł, aby to królestwo święci otrzymali” (w. 22).

Dzięki Bogu, że żyjemy w czasie, który znaki i prorocтва odnoszące się do czasu wymienione w Piśmie Świętym pokazują jako czas na ustanowienie Królestwa Bożego na ziemi, jak również iż nasz Pan Jezus zaczął niszczyć Antychrysta „objawieniem [*epiphaneia*] przyjścia swego” [*parousja*, Jego Wtórą Obecnością na ziemi] (2 Tes. 2:8)! Dzięki Bogu, że „Babilon wielki, matka wszeteczeństw i obrzydliwości ziemi”, „ogniem będzie spalony” - zupełnie zniszczony, że „jakoby kamień młyński wielki” wrzucony do morza, „takim pędem wrzucony będzie Babilon, miasto ono wielkie, i już więcej nie będzie znalezione”, a ci którzy byli w nim ciemienicy, ewentualnie rozradują się nad nim; bo się pomści Bóg krzywdy ich (Obj. 17:5,16; 18:8,20,21)!

(*Ciąg dalszy nastąpi*)

OSTATNIE POKREWNE CZYNNOŚCI ELIJASZA I ELIZEUSZA

(*Ciąg dalszy z T.P. 1962, 112*)

PRZED zakończeniem tego przedmiotu dobrze byłoby zbliżyć pogląd szeroko rozpowszechniony wśród przyjaciół Towarzystwa, utrzymujący, że uwięzieni wodzowie i członkowie Towarzystwa są pozafigurą uwięzionym Janem Chrzcicielem. Gdyby to było prawdą, nie mogłoby być prawdą to co o nich powiedzieliśmy, jako o części pozafigurą Kozła Azazela oddanego w ręce obranego człowieka; jednak to jak i inne ich doświadczenia, są tylko sfalszowanymi doświadczeniami prawdziwego Kościoła. Tak więc klasa Elizeusza *mieniąca się* prawdziwym Eliazem jest sfalszowanym Eliazem, albo klasa Elizeusza *mieniąca się* pozaobrazowym Janem Chrzcicielem jest sfalszowanym Janem Chrzcicielem. W każdym przypadku doświadczenia ich są sfalszowane. Możemy to zauważyć po zastanowieniu się nad dwoma faktami, w związku z doświadczeniami odnośnie Jana Chrzciciela. Po pierwsze, nie znaleźli się w doświadczeniu za strofowanie nieprawej łączności rządu amerykańskiego z Rzymskim Kościołem, bo ani nie strofowali, ani nie byli prześladowani lub

uwięzieni za strofowanie takiej łączności, dlatego ich uwięzienie nie mogło być pozaobrazem uwięzienia Jana za strofowanie Heroda i Herodiady. Po drugie, ich twierdzenie nie jest prawdziwe, ponieważ zarys połączenia się Kościoła z państwem, reprezentowany przez łączność Heroda z Herodiadą, jeszcze się nie wypełnił. Gdyby ci drodzy bracia zwrócili uwagę na wyjaśnione już proste nauki „onego Sługi” zawarte w przedmowie do III tomu, str. 4, § 1 i IV Tomu, str. 2 i 3 dotyczące tego przedmiotu (gdzie pokazuje, że połączenie nastąpi po wojnie lecz przed rewolucją i spowoduje prześladowanie klasy pozaobrazowego Jana, w czasie gdy pozaobrazowa Herodiada usiadzie jako królowa; porównaj Obj. 17:3-6, 16-18; Obj. 18:7-10), prawdopodobnie nie popadliby w taką pomyłkę. Obydwa powyższe fakty dowodzą, że ich twierdzenie utrzymujące, iż są pozaobrazowym Janem Chrzcicielem w więzieniu są bezpodstawne. Doświadczenie bowiem pozaobrazowego Jana Chrzciciela należy do przyszłości [co było prawdą w 1918 r., gdy nin. artykuł był pisany; jego doświadcze-

nia w związku z uwięzieniem - pozafiguralnym uwięzieniem - zaczęły się 3 sierpnia 1927 roku], a ich doświadczenie jako takie jest sfalszowanym doświadczeniem uwięzionego Jana Chrzciciela, które nie przedstawia literalnego uwięzienia, tak jak uderzenie przez nich Jordanu było w rzeczywistości drugim lecz sfalszowanym pierwszym uderzeniem Jordanu. Zamiast doświadczeń pozaobrazowego Jana Chrzciciela oni przeżywają doświadczenia pewnej części klasy Kozła Azazela znajdującego się w rękach obranego człowieka. Prawdziwie, tajemnicze są drogi Pańskie.

(90) Eliasz pozostający na ziemi i wykonujący czynną służbę w okresie kilku lat po jego rozłączeniu z Elizeuszem udowadnia, że jest pewien okres czasu między rozdzieleniem pozaobrazowego Elijasza i Elizeusza, a zabranieniem pierwszego z ziemi, w którym to czasie pozaobrazowy Elizeusz wykonuje czynności reprezentowane przez obrazowego Elizeusza, a zapisane w 2 Król. 2:12-14. Wydarzeniem w tej sprawie było wysłanie listu Elijasza, około ośmiu lat po rozdzieleniu, do Jorama, króla Judzkiego, strofującego go ostro za popełnione grzechy i grożącego mu zasłużoną karą od Pana (2 Kron. 21:12-15). Karania jakim podlegał, opisane w wierszach 16 i 17, poprzedzały jego nieuleczalną chorobę - która spowodowała śmierć - trapiąc go przez okres dwóch lat. Prawdopodobnie wydarzenia opisane w wierszach 16 i 17, których F. H. McGee nie brał pod uwagę, trwały dwa lata. W figurze upłynął pewien okres czasu od momentu wysłania listu do początku karania opisanego w 16 i 17 w. Według wszelkiego prawdopodobieństwa list ten był wysłany około czwartego roku panowania Jorama, które trwało osiem lat. F. H. McGee przeoczył słowa 18 wiersza „*potem wszystkim*”, odnoszące się do wydarzeń opisanych w wierszach 16 i 17 przypuszczając, że choroba nastąpiła natychmiast po otrzymaniu listu. Dokładne określenie długości czasu między rozdzieleniem Elijasza i Elizeusza, a otrzymaniem listu przez Jorama nie jest istotne dla przedstawionego argumentu. Autor przypuszcza, że okres ten trwał około ośmiu lat. Jeśli ktoś może udowodnić, że Eliasz, a nie Elizeusz wysłał list, to nie byłaby sprawą istotną długość okresu między rozłączeniem i wydarzeniem z listem, a nasz pogląd byłby udowodniony. Wzmocnimy ten pogląd podając pewne chronologiczne uwagi dowodzące, że chronologia F.H. McGee jest błędna i wywołuje zamieszanie w umyśle zwracającego na nią baczniejszą uwagę.

(91) Przed ustaleniem tej myśli zastanówmy się nad samym tekstem. Brzmi on następująco: „Tedy przyszło do niego pisanie od Elijasza proroka w ten sposób ...”. Struktura zdania dowodzi, że *na początku* podróży list *opuścił* Elijasza, ponieważ pismo pochodziło od Elijasza. Gdyby myśl, jaką niektórzy podtrzymują, była prawdziwa, że Eliasz napisał list jako prorocstwo jeszcze przed rozdzieleniem i zdeponował u kogoś w celu doręczenia go w przyszłości, zdanie powyższe o ile możliwe powinno być zmienione następująco: - „Tedy przyszło do niego pisanie *Elijasza* proroka ...”. Gdyby nawet tekst ten brzmiał w ten sposób

to i tak nie byłoby zupełnie pewne, czy list został wysłany bezpośrednio przez Elijasza, czy też przez pośrednika. Użyta w tym przypadku forma wskazuje, że list ten opuścił Elijasza wówczas, gdy został wysłany, ponieważ tekst mówi: „tedy przyszło pisanie *od* Elijasza proroka”.

(92) F.H. McGee słusznie odrzuca teorię, że list był prorocstwem o niegodziwości i karze Jorama i że był zdeponowany u kogoś przez Elijasza przed jego rozdzieleniem od Elizeusza. Jest on zwolennikiem innej teorii, a mianowicie, że w tekście w miejsce słowa Eliasz powinno być umieszczone słowo Elizeusz. Na konwencji w Asbury Park powiedział, że wydaje takie oświadczenie w oparciu o poważny autorytet. Według jego „Ważnego listu” zdaje się, że tym autorytetem jest notatka tłumacza - pana Whiston - napisana w związku z podanym przez Józefusa wyjaśnieniem przebiegu tego wydarzenia, który w swojej notatce dotyczącej ustępu u Józefusa, gdzie ten ostatni, w harmonii z Biblią, powiedział: *Eliasz posłał list*, i gdzie, według najlepszych interpretacji, dodaje że *on był jeszcze na ziemi*, sformułował następującą krytykę: „O liście tym jest powiedziane w kilku manuskryptach Józefusa, że przybył do Jorama od Elijasza, z tym dodatkiem: „bo on był jeszcze na ziemi”, co nie mogło być prawdą o Eliaszu, który jak wszyscy [duchowni nominalni] zgadzają się opuścił ziemię przed czterema laty [a nie trzynastoma jak utrzymuje F.H. McGee] a mogło być tylko prawdą o Elizeuszu i nie ma, być może, tutaj żadnej tajemnicy, że w przeszłości imię Elijasza wkradło się na miejsce Elizeusza”. Tyle pan Whiston.

(93) W związku z powyższą uwagą widzimy, iż Józefus Kapłan, zaznajomiony z tekstem hebrajskim dowodzi, że za jego czasów w tym tekście nie czytano Elizeusz lecz Eliasz, który w harmonii z wierzeniami Żydów pozostawał na ziemi po rozdzieleniu; z tego więc wnioskujemy, że tekst hebrajski za czasów Chrystusa zawierał słowo Eliasz. Co więcej, greckie tłumaczenie Starego Testamentu, zwane Septuagintą, dokonane, w opinii najlepszych autorytetów, między 286-284 rokiem przed Chrystusem zawiera słowo Eliasz a nie Elizeusz. Z tego widzimy, że nawet 300 lat przed naszą erą uznawano za prawdziwy tekst zawierający słowo Eliasz. Żadne tłumaczenie nie zawierało słowa Elizeusz i nie ma hebrajskiego tekstu, który by podawał odmienną treść. Mamy więc świadectwo najsilniejszego manuskryptu - dowodu, że tekst zawierający słowo Eliasz jest właściwy.

(94) W dodatku do manuskryptu silny jest także argument doktrynalny. Gdy zrozumiemy podstawy zarzutu Whistona i uprzytomnimy sobie, że taki zarzut nie mógłby zaistnieć w stosunku do starożytnych Żydów ani czuwającego ludu w Prawdzie, zrozumiemy nedorzecznosc całego argumentu. Pan Whiston w przeciwieństwie do Biblii (Jana 3:13) wierzył, jak i cały nominalny Kościół, że Eliasz wstąpił na zawsze do nieba, gdzie święci mają przebywać z Bogiem i naturalnie *zwiedziony tą myślą* zmuszony był przyjąć jedną z dwu wyżej wymienionych teorii zaprzeczających,

że list przyszedł od Elijasza. Żydzi natomiast, nie wierząc temu, nie mieli trudności z uwierzeniem, że Eliasz był wzięty czasowo do nieba i następnie sprowadzony ponownie na ziemię (2 Król. 2:16 porównaj z Dziejami Apostolskimi 8:39,40). Nigdy więc nie przyszło im na myśl zapytać, czy Eliasz wysłał list. Nie mogą też być przyjęte przez ludzi w Prawdzie doktryny fałszywe i nominalnego Kościoła, jako przymusowy dowód do odrzucenia niezmiennego oryginalnego tekstu znajdującego się we wszystkich tłumaczeniach.

(95) Na zarzut F.H. McGee, że Eliasz nie był już prorokiem, gdy list był wysłany, chociaż jest powiedziane, że list przybył od proroka, które to wyrażenie, jak dowodzi, oznacza, że Elizeusz będąc wówczas prorokiem musiał być wymieniony - odpowiadamy: Biblia, tak jak powszechny zwyczaj, często podaje tytuły urzędu, mimo że wykonywanie urzędu dawno się skończyło. Mówimy o pułkowniku Rooseveltcie, mimo że dawno już przestał wykonywać urząd pułkownika. W liście do Żydów 10:12 czytamy: „Lecz ten (człowiek) ... siedzi na prawicy Bożej”. Tu jest mowa o naszym Panu w chwale jako o człowieku. Nie dlatego, że teraz jest człowiekiem, ale dlatego, że nim był kiedyś. Wnioskujemy więc, że odrzucenie przez F.H. McGee bezspornego tekstu Biblijnego, którego odrzucenie jest konieczne dla zachowania pozorów prawdziwości jego teorii, jest postępowaniem samowolnym, polegającym na przywłaszczeniu sobie prawa do zmieniania Biblii w celu zachowania własnych teorii i dowodem słabości jego pozycji. Ten ustęp dowodzi, że Eliasz w wicherze - a nie w wozie - opuścił ziemię na krótki czas tylko, po czym wrócił i żył długo posyłając list do Jorama jak dowodzi 2 Kron. 21:12-15.

(96) Dlaczego Eliasz miał powrócić na ziemię? Widocznie aby wysłać list stanowiący w figurze odpowiednik strofowania Heroda przez Jana. Tak jak Jan strofował nieprawą łączność Heroda z Herodiadą, tak Eliasz strofował nieprawą łączność Jorama z córką Achabową, półpoganką i bałwochwalczynią, która wprowadziła Baalizm oraz wiele innego zła w Judzie. Wskazuje to częściowo na strofowanie przez prawdziwy Kościół władzy cywilnej za nieprawą pozaobrazową łączność, na strofowanie, które jest pokazane w wielu szczegółach związanych z Janem, który jak wiemy jest typowo uzupełnieniem typu Elijasza. Obraz ten wskazuje, że prawdziwy Kościół ma jeszcze (po 1918) do wykonania pracę publiczną i że w pozaobrazie muszą nastąpić doświadczenia Jana Chrzciciela mające miejsce po rozdzieleniu pozafiguralnego Elijasza i Elizeusza. [Od 1918 r. tak list Elijasza jak i strofowanie Jana postępowało]. Tak więc list Elijasza jest nam dany w Piśmie Św. jako pewny dowód faktu na istnienie okresu czasu między rozdzieleniem pozaobrazowego Elijasza i Elizeusza, a doświadczeniem pierwszego z wichrem, w którym to czasie wypełniały się typowe czynności Elizeusza z 2 Królewskiej.

(97) Przed zakończeniem dyskusji na temat tego listu chcielibyśmy podać kilka chronologicznych wyjaśnień, które zharmonizują chronologię niezharmonizowaną przez F.H. McGee. Istnieją trudności w zrozumieniu szcze-

gółów chronologicznych panowania jednego z drugim królów judzkich i izraelskich, począwszy od panowania Achaba aż do końca panowania Jorama. Klucz do zrozumienia tych trudności leży w następujących faktach: podczas przygotowań do wojny z królem syryjskim Achab mianował swego syna Ochozyjasza swoim współwładcą a Jozafat swego syna Jorama swoim współwładcą. Od śmierci Achaba Ochozyjasz, mianował swego brata Jorama współwładcą, tymczasem na rok przed jego śmiercią Joram syn Jozafata, król judzki mianował swego syna Ochozyjasza swoim współwładcą. Jeżeli te fakty zachowamy w umyśle, będziemy zdolni wyprowadzić każdą linię chronologiczną tych panowań. Na dowód podajemy co następuje:

(98) Achab umarł w dwudziestym drugim roku swego panowania, a w osiemnastym roku panowania Jozafata (1 Król. 16:29; 22:41,42), lecz w siedemnastym roku panowania tego ostatniego Achab mianował swego syna Ochozyjasza współwładcą (1 Król. 22:51). Ochozyjasz natomiast umarł po (mniej więcej) dwuletnim panowaniu (1 Król. 22:52), a po nim nastąpił jego brat Joram w piątym roku (2 Król. 8:16) przed śmiercią Jozafata, a w dwudziestym pierwszym roku jego panowania. Jednakże jego brat Ochozyjasz przyjął go za swego współwładcę w osiemnastym roku panowania Jozafata (2 Król. 3:1), tzn. zaraz po śmierci Achaba. Na dwa lata przed rozpoczęciem współrządów z Joramem, Jozafat mianował swego syna także Jorama, swoim współwładcą (2 Król. 1:17), co miało miejsce w siedemnastym roku panowania Jozafata w którym to roku Achab mianował swego syna Ochozyjasza na swego współwładcę, prawdopodobnie w okresie przygotowań do wojny z Syrią (1 Król. 22). Joram Judzki w jedenastym roku panowania Jorama Izraelskiego (2 Król. 9:29) mianował swego syna Ochozyjasza swoim współwładcą, przez którego został zastąpiony w dwunastym roku panowania Jorama Izraelskiego (2 Król. 8:25). To krótkie, lecz jak ufamy, jasne wyjaśnienie usuwa wszystkie niejasności i sprzeczności tych chronologii stanowiących zagadkę dla teologów przez stulecia.

(99) Joram, król izraelski, jak pokazane powyżej, został jedynym królem w dwudziestym pierwszym roku panowania Jozafata. Rozdzielenie Eliiasza i Elizeusza miało miejsce po śmierci Ochozyjasza, brata Jorama, zgodnie z 1 i 2 rozdz. 2 Królewskiej i dlatego rozdzielenie Elijasza i Elizeusza nastąpiło mniej więcej (dokładnie nie wiemy kiedy) między początkiem dwudziestego pierwszego a końcem dwudziestego piątego roku panowania Jozafata (2 Król. 3:6-14). Bądźmy hojni w ustępstwach przyjmując, że rozdzielenie miało miejsce pełne cztery lata przed śmiercią Jozafata i że list Elijasza przyszedł do Jorama cztery pełne lata po śmierci Jozafata. To dałoby nam okres między rozdzieleniem dwóch proroków, a wysłaniem listu wynoszący osiem lat, a nie trzynaście, jak przypuszcza F.H. McGee. Pan Whiston, jak powyżej wykazane, daje cztery lata, lecz prawdopodobnie jest to za krótki czas na wypełnienie stosownych wydarzeń.

(100) Jednakże, jak powiedziano powyżej, ustalenie dokładnej długości okresu czasu między rozdzielaniem Elijasza i Elizeusza a wysłaniem listu nie jest potrzebne do ustalenia kto wysłał list, ponieważ Eliasz mógł żyć - tak trzynastą, jak i sześć lub osiem lat po rozdzielaniu. Naszym zadaniem jest jednak trzymanie się z *szacunkiem* niezmiennego tekstu hebrajskiego manuskryptu i wszystkich tłumaczeń 2 Kronik 21:12, a nie wyższych krytyków i kleru, czego naturalnie F.H. McGee nie chciał naśladować i arbitralnie odrzucił to dla teorii.

(101) Wiedząc, że niektórzy z ludu Bożego przed rozdzielaniem będą spodziewać się opuszczenia świata przez pozaobrazowego Elijasza, zanim pozafiguralny Elizeusz otrzyma płaszcz, nasz drogi Ojciec Niebiański ten fragment historii o liście Elijasza umieścił w Biblii, aby nam pomóc, każdemu i wszystkim, dostrzec prawdę na ten temat po wytrwaniu w potrzebnych próbach. Innymi słowy, to szczególne umieszczenie historii o rozdzielaniu Elijasza i Elizeusza, o wstąpieniu pierwszego do nieba, a czynnościach drugiego opisanych w 2 Królewskiej, jest dziełem Boskiej mądrości, mającej na celu ukrycie dalszych pozaobrazowych wydarzeń, ażeby w sroższych próbach doświadczyć wszystkich. „Sprawiedliwe są sądy Twoje, o Panie!” A za nie sławmy Go.

(102) Z dziewięciu podanych wyżej punktów wnioskujemy, że istnieje pewien okres czasu między rozdzielaniem pozaobrazowego Elijasza i Elizeusza a wstąpieniem tego pierwszego do nieba, w którym to okresie wypełniają się czyny Elizeusza zapisane w 2 Królewskiej. Dlatego zaprzeczamy, że pozaobrazowy Elizeusz nie mógł otrzymać płaszcza przed opuszczeniem ziemi przez Elijasza. Mimo licznych przeciwnych poglądów F.H. McGee i J.F. Rutherforda z całą pewnością twierdzimy, że *pozaobrazowy Eliasz pozostawał na ziemi długo po otrzymaniu przez pozaobrazowego Elizeusza płaszcza*. Tych dziewięć biblijnych dowodów znajduje się we wzajemnej harmonii i potwierdza myśl, że rozłączenie, które zaczęło się latem w 1917 r., a po którym nastąpiło uderzenie Jordanu, tak jak było poprzedzone uderzeniem Jordanu, jest przewidzianym i przepowiedzianym pozaobrazem rozdzielania Elijasza i Elizeusza. Niech będzie chwała naszemu Bogu za to, że doszliśmy tak daleko w wypełnianiu się Jego chwalebego planu! Niech będzie chwała naszemu Bogu za błogosławienie trudów w naszym poświęceniu aż do ukończenia i zapieczętowania wybranych! Niech będzie chwała naszemu Bogu za to, że choć utraciliśmy przywilej usługiwania nominalnemu ludowi Bożemu, to jednak pod naszą Głową zyskaliśmy przywilej wyprowadzenia Kozła Azazela od drzwi Przybytku do bramy Dziedzińca, a także zdolność przewidzenia ich służby jako Lewitów po ich oczyszczeniu (4 Moj. 8:22) - pracy połączonej z wielkimi trudnościami, niepopularnością, zerwaniem więzów uczuciowych, fałszywymi przedstawianiami, pracy, która jednak daje wiernym zapewnienie, że ich wyswobodzenie jest blisko, ponieważ stanowi

ostatnią część cierpień Najwyższego Kapłana Świata! Radujemy się wielce z tego, co to za sobą pociąga!

(103) Zrozumiawszy, dzięki łasce Bożej, na początku grudnia 1917 r. ogólne zarysy tego, co było powyżej podane w związku z Eliaszem i Elizeuszem, autor jako prawdziwy anioł getsemański, w ciemnej godzinie rozpaczy z sercem przepelnionym wdzięcznością i ocenieniem, zaczął ogłaszać to innym od 17 grudnia 1917 r. począwszy od Philadelphii. Nie myślimy, ażeby na skutek przedstawienia niniejszego przedmiotu jakikolwiek członek Maluczkiego Stadka mógł doznać szkody duchowej. Bez wątpienia jednak, zrani ono uczucia członków Wielkiego Grona, ale to jest nieuniknione. Jest ono także po to, aby wyrobić w nich „smutek, który według Boga, pokutę sprawuje ku zbawieniu, której nikt nie żałuje” (2 Kor. 7:10) jako niezbędny środek do uprania i wybielenia swoich szat w krwi Barankowej. Dla wiernych jest to wielką pociechą! O! jest to prawda, że: „poprowadzi cichych w sądzie, a nauczy pokornych drogi swojej”, lecz nie innych (Ps. 25:9). Kończymy ten przedmiot o Eliaszu i Elizeuszu z pełnym zapewnieniem wiary, że Łaskawy Ojciec Niebiański otworzył nasze oczy zrozumienia na tę sprawę, przez co udzielił nam większej zdolności oceniania Jego mądrości i dobroci. Kończymy go z gorącą modlitwą, aby Bóg błogosławił rozmyślania na ten temat Swego drogiego Izraela, tak Maluczkiego Stadka jak i Wielkiego Grona!

PYTANIA BEREŃSKIE

(88) Jak część Kozła Azazela w Ameryce była prowadzona od drzwi Przybytku do bramy Dziedzińca i oddana przeznaczonemu człowiekowi? Kiedy zaczęła się praca z pozaobrazowym żywym Kozłem? Kiedy się skończy? Czego to dowodzi względem międzyczasu?

(89) Zbij rozpowszechnioną opinię przyjaciół Towarzystwa, że uwięzieni zwolennicy Towarzystwa są pozaobrazowym Janem Chrzcicielem w więzieniu!

(90) Podaj ogólny opis chronologii i treści listu Elijasza do Jorama (2 Kron. 21:12-15)!

(91) Daj dowód, że Eliasz wysłał list wprost do Jorama i że nie był on prorocstwem o niegodziwości Jorama, zdeponowanym u kogoś innego w celu dostarczenia go po latach!

(92) Ustal chronologicznie i opisz teorię, że Elizeusz a nie Eliasz wysłał list!

(93) Wytłumacz, w oparciu o historię i zapiszek manuskryptu, że poprawny tekst zawiera wyrażenie: „od *Eliasz*”!

(94) Na jakiej podstawie twierdzono, że dokonał tego Elizeusz a nie Eliasz?

(95) Ustal i zbij twierdzenie, że wyrażenie „prorok” z 2 Kron. 21:21 wskazuje na Elizeusza! Jaki wniosek wypływa z tej dyskusji?

(96) Dlaczego Eliasz musiał powrócić na ziemię? Jakich dwóch rzeczy dowiódł epizod z listem?

(97) Jakie ukryte fakty dostarczają klucza do zharmonizowania współczesności w panowaniu Judzkich i Izraelskich królów od Achaba do Jehu?

- (98) Jakie są na to biblijne dowody?
 (99) Jaki jest a jaki nie jest prawdopodobny czas wysłania listu po rozdzieleniu?
 (100) Co nie stanowi a co stanowi podstawę dyskusji w sprawie listu?
 (101) Dlaczego w Biblii jest wzmianka o liście?

- (102) Jakie możemy wyciągnąć wnioski z dziewięciu dowodów dotyczących okresu czasu między rozdzieleniem a doświadczeniem z wichrem?
 (103) Jakie skutki miały miejsce a jakich się możemy jeszcze spodziewać w wyniku powyższego wytłumaczenia ostatnich pokrewnych czynności Elijasza i Elizeusza?

POŚLANNIK PAROUSJI

PYTANIA BEREŃSKIE

(Do artykułów zawartych w T.P. 1960, 74, 83; 1961, 37)

PIERWSZE POZAFIGURALNE UKAZANIE SIĘ DAWIDA

O CZYM będzie mówił ten rozdział, gdy chodzi o naszego Pastora? Gdy chodzi o Dawida? Jakie trzy rzeczy figuruje Dawid w Psalmach? Co on figuruje w historiach w sposób ogólny a co w sposób szczególny? W jakim charakterze specyficznie? Po czym następuje pierwsze ukazanie się Dawida? Co w ogólny sposób figuruje Saul? Co w sposób specyficzny? Czego należy oczekiwać, gdy chodzi o sposób specyficzny? Co wystarczy zaznaczyć tutaj? Co figurowały te dwie sprawy? Co w ogólny sposób figuruje Samuel? Co w sposób specyficzny? W jakich 12 sferach te rzeczy były dokonane?

(2) Jaki skutek na pozafiguralnego Samuela miało odrzucenie pozafiguralnego Saula przez Pana? Ile razy ono nastąpiło? Dlaczego tyle razy? W jakich odstępach czasu następowały te odrzucenia? Kiedy ostatnie odrzucenie nastąpiło? Co czynił pozafiguralny Samuel po każdym z tych aktów odrzucenia? Dlaczego? Do jakiego czasu Pan nie wskazał pozafiguralnemu Samuelowi aby powstrzymał się od takiej żalości? Dlaczego nie przedtem? W jakim tylko wypadku żalowanie upadających staje się czymś błędnym? Jak tego dowodzi zacytowany tekst? Jakie rozważania sprawiają, że dalsze żalowanie upadłego Saula jest bezpożyteczne?

(3) Co jest figurowane przez Boskie polecenie dane Samuelowi, by wypełnił róg olejem? Wśród kogo w figurze i pozafigurze miał być znaleziony wybrany? Gdzie w figurze i pozafigurze? W jaki sposób Bóg nie mówił w pozafigurze do Samuela tego, co powiedział On w w.1? Dlaczego nie mówił On słownie lub przez natchnienie? Jak On mówił do niego? Kiedy to pozafiguralne przemawianie rozpoczęło się? Do kogo ono było najpierw skierowane? W jaki sposób Bóg przemawiał do niego? Jaka trudność powstała, gdy chodzi o pozafiguralnego Samuela? Jakie wyjście z tej trudności nasunął Bóg? Na czym miała polegać praca publiczna? Jak to jest figurowane?

(4) O czym nauczał brat Miller od roku 1829 do roku 1844? Co stało się w roku 1844? Jaki był tego skutek? O czym, zgodnie z tym co przyjmowali członkowie kościołów, oni mogli tylko pouczać publiczność? Kto mógł brać udział w tej pracy do roku 1874? Jak to jest figurowane? W związku z czym miało nastąpić pozafiguralne namaszczenie. Jak to jest figu-

rowane? Co zaczęło się w związku z tym w roku 1846? Jak to jest figurowane? Wśród kogo? Jak to jest figurowane? Jak w związku z tym przebiegły ostatnie lata brata Millera. Jaki to miało wpływ na wodzów ludu Bożego? Jak to jest figurowane? Dlaczego wodzowie się lękali?

(5) Do czego ten lęk prowadził ich? Jak to jest figurowane? Dlaczego to pozafiguralne pytanie było właściwe? Jaką odpowiedź dał brat Miller? Jak to jest figurowane? Co oni wtedy uczynili? Jak to jest figurowane? O co jeszcze się postarali? Jak to jest figurowane? Dlaczego ci przystąpili do tej pracy? Jak długo ona trwała? Jak długi okres czasu trzeba było wypróbować, by odrzucić siedem pozafiguralnych klas? Jak to jest figurowane? Jaki czas nie był zbyt długi na tę pracę? Dlaczego? Co jest figurowane przez Isaja i jego synów? Przez kontrast? Z czego to się okaże?

(6) Kto brał udział w odpowiedniej ewangelicznej pracy pozafiguralnego Samuela? Jak to jest figurowane? Jak oni brali w niej udział, jeśli chodzi o porządek? Jak to jest figurowane? Kto w pozafigurze ukazywał się najbardziej wybitnym? Jak to jest figurowane? Kogo figuruje Elijab? Jaka grupa Lewitów figuruje tę samą klasę? Co w związku z tym figurują ich dwie rodziny? Co jest właściwą pracą ich pozafigur? Z kogo składają się w sposób ogólny i specyficzny? Jak to jest pokazane? Co przede wszystkim zwróciło na nich uwagę? W jaki sposób zwróciło to na nich uwagę pozafiguralnego Samuela? Jak to jest figurowane? Jakie dwie rzeczy w związku z nimi sprawiły, że pozafiguralny Samuel myślał, iż pozafiguralny Elijab był wybrany przez Boga? Jak to jest figurowane? Przez co Pan wskazał, że tak nie jest? Jak to jest figurowane? Jakimi wadami pozafiguralnego Elijaba było to spowodowane? Pomimo jakich dwóch jego zalet? Jak to jest figurowane? Na czym opierają się sądy Boga w przeciwieństwie do sądów ludzkich? Jak to jest figurowane? Jakie dwie rzeczy Bóg dał pozafiguralnemu Samuelowi poprzez Swą pozafiguralną odpowiedź? Jaką nie jest postawa Boża względem wiedzy i talentu? Dlaczego? Jak Bóg je ocenia? Na co kładzie On główny nacisk? Jak pozafiguralny Elijab przedstawiał się w świetle tych kryteriów? Jak to jest figurowane?

(7) Jaka klasa okazała się następnie wybitną z kolei w ewangelicznej pracy pozafiguralnego Samuela? W jaki sposób oni służyli? Kto ich figuruje? Jaka rodzina Lewitów? Re-

daktorów? Wydawców? Gdzie to jest pokazane w szczegółach? Jakie były talenty niektórych z nich. Jakie oni robili wrażenie na pozafiguralnym Samuelu odpowiadając na wezwanie? Jak to wrażenie uległo zmianie? Jaki był tego skutek? Jak to jest figurowane?

(8) Kogo następnie wysunął pozafiguralny Isaj? Jak to jest figurowane? Kogo figuruje Samma? Jakiej rodzinie Lewitów on odpowiada? Jaką pracę Wieku Ewangelii spełniają pozafiguralni Amramicy Kaatyci? Pozafiguralni Gersonicko - Amramicy Kaatyci? Pozafiguralni Eliezarycko - Amramicy Kaatyci? Pozafiguralni Zychro - Izaaryccy Kaatyci? Pozafiguralni Nefegicko - Izaaryccy Kaatowie? Pozafiguralni Korecko - Izaaryccy Kaatowie? Pozafiguralni Jeryjaszycko - Hebroniccy Kaatowie? Pozafiguralni Amaryjaszycko - Hebroniccy Kaatowie? Pozafiguralni Jachazyjelicko - Hebroniccy Kaatowie? Pozafiguralni Jekmaanicko - Hebroniccy Kaatowie? Pozafiguralni Setrycko - Husyjeliccy Kaatowie? Pozafiguralni Elisafanicko - Husyjeliccy Kaatowie? Pozafiguralni Myzaelicko - Husyjeliccy Kaatowie? Dlaczego pozafiguralny Samma ma być ostatnim z próbnie usprawiedliwionych, biorącym udział w odpowiedniej pracy ewangelicznej? Co wkrótce ukazało ich nieodpowiedniość? Jak Bóg ukazał to pozafiguralnemu Samuelowi? Co ich odrzucenie dopełniło? Jaki wniosek wypływa z zupełnego odrzucenia trzech grup próbnie usprawiedliwionych, jeśli chodzi o to, gdzie ma być znaleziony wybrany wódz? Kogo figurują następnicy czterech synowie?

(9) Kogo przedstawiają pierwsi trzej z czterech synów? W jakich latach? W jaki sposób uważani? Na jakiej zasadzie było to uczynione na długo przed Epifanią, kiedy najpierw Wielkie Grono stało się Lewitami? Jak tej zasady dowodzi Rzym. 4:17? W jaki sposób przejawia się ta zasada, gdy chodzi o Aarona przed jego poświęceniem? Jak przez przesiewanie w roku 1908-1911 jako figurowane przed śmiercią ich typów? Co w tym typie przedstawia Kore? 250 Lewitów? Czego te fakty dowodzą w porównaniu z tym, że prawdziwi Lewici czasu przesiewania byli tymczasowo usprawiedliwieni? Kogo w związku z tym figuruje czwarty syn Isaja? Co oni robili w stosunku do pozafiguralnego Samuela? Dlaczego oni zostali odrzuceni? Jak to jest figurowane?

(10) Kogo figuruje piąty syn Isaja? Kiedy oni współpracowali z pozafiguralnym Samuelem w odpowiedniej pracy ewangelicznej? Za kogo byli oni uważani w sposób perspektywny? Dlaczego zostali odrzuceni? Jak to jest figurowane? Kogo przedstawia szósty syn Isaja? Kiedy oni współpracowali z pozafiguralnym Samuelem w jego odpowiedniej ewangelicznej pracy? Jak oni byli uważani w przewidywaniu? Dlaczego zostali odrzuceni? Jak to jest figurowane? Ile klas dotychczas odrzucił proces eliminacji? Jaka klasa nie była dotychczas próbowana na to miejsce? Kogo przedstawia siódmy syn Isaja? Czego dowodzi odrzucenie także tej klasy? Co było wiadome z góry, jako nadające się do odrzucenia? Dlaczego specyficznie Małe Stadko zo-

stało odrzucone? Kto tylko wśród jego członków posiadał niezbędne kwalifikacje? Jak to jest figurowane? O jakim fakcie przez cały czas nie wiedział pozafiguralny Samuel? Jaki wpływ miała na niego ta niewiedza w każdym wypadku, na to co myślał? Kiedy Małe Stadko przeszło odpowiednie badanie?

(11) Jak długo pozafiguralny Samuel poszukiwał wodza? Czego był on pewny? Jak on nie szukał a jak szukał takiego wodza nawet po odrzuceniu siedmiu klas? Jak to jest figurowane? Co rozwijało się od roku 1851? Po pierwsze, przed urodzeniem? Po drugie, w dzieciństwie i wczesnej młodości? Po trzecie, przez pewne przekonanie? Gdzie są opisane pewne doświadczenia? Po czwarte, przez jakie wyzdrowienie i czyją służbę pasterską? O czym Jonasz Wendell przekonał go? Co mu uczyniły jego odpowiednie błędy? Do jakiej postawy został on doprowadzony dzięki Jonaszowi Wendellowi? Jacy członkowie pozafiguralnego Samuela otrzymali pozafiguralną odpowiedź w słowach „Jeszcze pozostaje najmłodszy”? Gdzie znajdują się w Przedrukach Strażnic wzmianki o nich? Jaki przywilej i zaszczyt był dany braciom Stetsonowi i Storrsowi? Gdzie to jest pokazane?

(12) Co jest pozafiguralnie wyrażone przez odpowiedź Isaja? Kiedy więc ta odpowiedź musiała być dana? Co brat Russell robił przez dwa poprzednie lata? Jak on doszedł do wykrycia tego? Od jakich błędów został on wyzwolony i do jakich prawd przyszedł? Do czego poprowadziła go postawa jego serca? Jaki był tego rezultat? Co on sprawił w stosunku do jej członków? Co niektórzy członkowie pozafiguralnego Isaja powiedzieli względem niego bratu Stetsonowi i co brat Storrs w stosunku do niego uczynił? Co oni, a specjalnie brat Storrs, zrobili dla niego? Jakie pismo było pismem brata Storrsa? Jakie były najważniejsze nauki wyrażone w tym piśmie?

(13) Jakie były skutki czytania i studiowania tego pisma przez niego? Co okaże się użyteczne przed opisywaniem tego? Jakiego charakteru nie posiada opis w. 12? Jaki posiada? Co pomimo tego będzie tutaj użyteczne? Czym on z natury nie był obdarzony? Jaki był jego stan pod tym względem po urodzeniu? Jakiego on był wzrostu? Jakie charakterystyczne cechy miała jego głowa? Co każda z nich wykazuje? Jakiego kształtu była tylna część jego głowy? Jakie cechy posiadały jego ręce i palce? Jak może być scharakteryzowana jego twarz? Broda? Jak może być opisany jego wygląd? Co pozwoliło mu dokonać tak wielkiej pracy pomimo słabości fizycznej?

(14) Co możemy o nim powiedzieć z punktu widzenia frenologii? Jaką opinię wydał o nim frenolog, który go nie znał, lecz oglądał jego podobiznę? Jakie dwie jego zdolności podkreślił przez swą uwagę? Jaka była reakcja brata Russella na życzenie jego ojca, by był zbadany przez frenologa prof. Fowlera? Pod jakim warunkiem zgodził się on ostatecznie by prof. Fowler zbadał jego głowę? Jaką radę dał mu prof. Fowler, gdy chodziło o dwa braki jego charakteru? Jakie były jego uwagi na ten temat? Z jakiego powodu te dwa braki istniały? Jak brat Russell zmienił radę prof. Fowlera?

Jak rozwój jego wytrwałości okazał się w kształcie tyłu jego głowy? Dlaczego prawdopodobnie Bóg dał jej taki kształt?

(15) Jak może być także tłumaczony wyraz „lisowaty”? Jeżeli przetłumaczymy go „śniadawy” według tłumaczeń angielskich, jak będzie wyglądała jego pozafigura? Jak tę myśl można znaleźć w Biblii? Jak będzie wyglądała pozafigura obrazu, jeśli przetłumaczymy ten wyraz na „rumiany”? Jak pogląd ten tłumaczy się biblijnie? Na jakim fakcie jest on oparty? Co można powiedzieć o obu myślach? Do czego to powinno prowadzić? Co jest figurowane przez piękną twarz Dawida? Jak cytowane wiersze dowodzą, że piękna twarz symbolizuje wiedzę? Jakie były niektóre zarysy wiedzy brata Russella? Co jest figurowane przez to, że Dawid był piękny dla patrzących nań?

(16) Przez co pozafiguralny Samuel otrzymał polecenie namaszczenia brata Russella? Co to figuruje? W jaki sposób pozafiguralny Samuel w osobach braci Stetsona i Storrsa postąpił w stosunku do niego? Co spowodowało taki postępek? Jakimi środkami zostało dokonane pozafiguralne namaszczenie? Jak to było figurowane? Co jest pozafigurą namaszczenia Dawida w pośrodku jego braci? Jak to było dokonane? Jaki fakt dowodzi, że zostało ono dokonane? Co wszyscy członkowie klasy biblijnej czynili z tymi tematami? Z czego wszyscy z nich nie zdawali sobie sprawy i mimo co? Co to namaszczenie znaczyło? O jakim fakcie w związku z tym należy pamiętać? W jakim tylko sensie Dawid figuruje brata Russella? Przez kogo był on figurowany w swym charakterze sługi mającego pieczę nad czeladzią?

(17) Co wynikło z namaszczenia? W czym to, ogólnie mówiąc, przejawiało się? W jakich szczegółach jego mądrość i wierność objawiały go jako pozafiguralnego Dawida? Co mógł on czynić tylko z Pańskiego Ducha? Co uczynili bracia Stetson i Storrs wkrótce po namaszczeniu? Jak to było figurowane? Jeśli chodzi o nich, co do czego możemy mieć nadzieję?

(18) Co nastąpiło w tym samym czasie? Jak te dwie przeciwne rzeczy dały się poznać? Co nie należy rozumieć przez złego ducha Saula w figurze i pozafigurze? Czym on był w figurze i w pozafigurze? Czego nie powinniśmy myśleć, jeśli chodzi o złego ducha, jako pochodzącego od Pana? Co powinniśmy przez to rozumieć? Jaki tekst Pisma Św. daje nam wskazówkę w kierunku słusznej myśli? Jakie było postępowanie w stosunku do figuralnego i pozafiguralnego Saula? Co dowodzi tego, że zły duch był usposobieniem do melancholii i depresji? Jakie zjawisko ukazujące się w pozafigurze Saula w związku z Dawidem i Goliatem widać w pozafigurze Saula w 1 Sam. 16? Kto w tej pozafigurze zgodnie z faktami jest tą jednostką? Jakiego rodzaju pracownikiem on był? Z jakiej jego książki wzięty jest cytat w rozdziale „O Piramidzie” w trzecim tomie Wykładów Pisma Świętego?

(19) Jaki był jego stosunek do Kościoła Luterńskiego? Jaką biblijną doktrynę ten Kościół odrzuca? Jak mimo tego ustosunkował

się on do tej doktryny oraz do doktryny o przyjściu Pana przed Tysiącleciem? Za co redaktor Teraźniejszej Prawdy jest wdzięczny dr Seissowi? Jakiego rodzaju niejasność i pomieszanie pojęć występowały w poglądach dr Seissa? Jaki wpływ miało jego przedstawienie spraw na redaktora? Przez co owe niejasności zostały wyjaśnione? Do czego te wyjaśnienia doprowadziły go? Co stało się z dr Seissem pomimo jego wielkich talentów? Jak jest on uważany przez wierzących w przyjście Chrystusa przed Tysiącleciem w nominalnych kościołach? Co on uczynił im przez swe trzytomowe dzieło na temat Objawienia? Jaki błąd popełnił on, gdy chodzi o umiejscowienie Objawienia? Jeśli chodzi o 70-ty tydzień? O człowieka grzechu? Jak przedstawił on te błędy? Czego jest on najbardziej uderzającym przykładem?

(20) W kim jako pozafigurze Saula z w. 14-23 miało miejsce wypełnienie przepowiedni? Co go trapiło? Dlaczego? Co on na podstawie tego wywnioskował? O ile wniosek ten był prawdziwy? Jaki to miało wpływ na niego? Jak to jest figurowane? Jaką radę oni mu dali? Jak to jest figurowane? Jakie zalety miały być w takim pomocniku? Jak to jest figurowane? Jaki to mogło mieć według nich wpływ? Jak to jest figurowane? Jak ta rada podobała się dr Seissowi? Jak to jest figurowane? Kiedy to wszystko wydarzyło się w porównaniu z czasem ukazania się traktatu br. Russella pt. „Cel i Sposób Powrotu Naszego Pana”? Kto znał ten traktat? Co postanowił zrobić w związku z faktem, że traktat ten harmonizował rozbieżności dr Seissa? Co jest pozafigurą sługi Saulowego, który mu powiedział, że Dawid jest biegły w grze na harfie, rycerski i mężny? Że jest sprawny? Że jest gładki? Że Pan jest z nim?

(21) Co wtedy dr Seiss uczynił a czego nie uczynił? Jak to jest figurowane? Dlaczego ta prośba była wysłana do klasy, a nie do brata Russella? Jak to było figurowane? Jaki był skutek tego zaproszenia w odniesieniu do klasy? Jak to jest figurowane? Co klasa poradziła wziąć z sobą bratu Russellowi? Co jest w tej sprawie pozafigurą osła? Chleba? Flaszki wina? Koźlątko? Jak na to zareagował brat Russell? Jak to jest figurowane? W jaki sposób jest figurowane jego przedstawienie się dr Seissowi i gotowość do służby? Jak brat Russell postąpił w stosunku do dr Seissa? Co było tego rezultatem? Jak to było figurowane?

(22) Przeciwno czemu ostrzegł brat Russell w komentarzu do Manny z dnia 4 sierpnia? Jak on w związku z tym postępował w stosunku do dr Seissa? Dlaczego to dobrze świadczyło o bracie Russellu? Jakie zalety dr Seiss w nim ujrzał? Jakie to wrażenie wywarło na nim odnośnie brata Russella? Jakie dwie inne rzeczy zauważył on w nim? Jaka myśl przyszła mu spontanicznie na temat wartości charakteru brata Russella? W jaki sposób okazał on, że go cenił? Jak to jest figurowane? Jakiego rodzaju pracy miał mnóstwo dr Seiss? Co on uznał w poglądach brata Russella za odpowiadające jego potrzebom? Czym on uczynił brata Russella z powodu pomocy, jaką mu przynosił? Jak to jest figurowane?

(23) Jaką zaskakującą rzecz opowiedział brat Russell - piszącemu, mówiąc o swych doświadczeniach z dr Seissem? W jaki sposób dr Seiss zadziwił go? Jaki był jego pogląd na temat zmartwychwstania Pańskiego w ciele? Na czym więc nie mógł on, w przeciwieństwie do naszego Pastora, oprzeć swego poglądu o niewidzialnym powrocie naszego Pana? Jak można wytłumaczyć, że w ogóle on miał tę myśl? Co brat Russell powiedział, dając komentarz na temat tego zapomnienia dr Seissa? W jaki sposób dr Seiss słuchał i obserwował brata Russella? Co on w nim dostrzegł? Jakie uczucia, to w nim wzbudziło? Do uczynienia czego to go skłoniło? Jak to jest figurowane? Co on szczerze przyznawał? Jak to jest figurowane? Jaki wpływ na klasę miała ta prośba dr Seissa? Jak to jest figurowane?

(24) Co jest przedstawione w w. 23? Czego dr Seiss nie mógł zrobić w stosunku do argumentów swoich przeciwników? Jak to działało na niego za każdym razem, gdy wysuwano nowy argument przeciw jego poglądom? Jak to jest figurowane? Co czynił w związku z tym brat Russell? Jak to jest figurowane? W jaki sposób ukazał on harmonijność z Pismem Świętym nauki, że Wtóre Przyjście nastąpi przed Tysiącleciem i nauki o zniszczeniu niebios i ziemi? W jaki sposób zwalczył on błąd, o unicestwieniu wszechświata przy Wtórym Przyjściu Chrystusa? W jaki sposób okazało się to pomocą dla dr Seissa? Jak to jest figurowane? W jaki sposób, brat Russell obalił błąd, że dzień sądu przyjdzie po Tysiącleciu i uzgodnił to z przyjściem przed Tysiącleciem? Jaki wpływ błąd ten miał na dr Seissa? Jaki wpływ wywarła na niego argumentacja brata Russella?

(25) Jaki błąd dotyczący widzialności Królestwa przeciwnicy dr Seissa przeciwstawiali jego poglądom? Jaki wpływ argument ten miał na dr Seissa, który ze swego punktu widzenia umiał nań odpowiedzieć? Jak brat Russell zwalczył ten argument? Jaki to miało wpływ na dr Seissa? Jak fakt własnej bezradności i zdolności zwalczania przeciwnych argumentów przez brata Russella wpływał na dr Seissa? Jak w związku z tym zachowywał się brat Russell? Co Pan ukazał przez to dr Seissowi? Dla kogo jeszcze płynie stąd pożyteczna nauka? Pod jakim względem powinniśmy dokonywać starań w naśladowaniu go?

POZAFIGURALNY DAWID I GOLIAT

(1) Ile funkcji posiadał urząd onego Sługi? Czego dowodzi każda z nich? W której funkcji Dawid nie reprezentuje onego Sługi? Jaki jest w tym wyjątek od zasady? Dlaczego? W jakim wydarzeniu następuje takie mieszanie funkcji? Czego to dowodzi? Kogo reprezentują Filistyni w ogólności? Co określa rodzaj sekciarzy o których chodzi? Jaki rodzaj sekciarzy reprezentują oni w 1 Sam. 17? Jakie są najważniejsze sekty niewierzących? Jaki rodzaj sekciarzy reprezentują Filistyni gdzie indziej? Na przykład?

(2) Co reprezentują mężowie Judzcy w 1 Sam. 17? Mężowie Izraelscy? Saul? Wojna pomiędzy Izraelem a Filistynami? Co oznacza

i figuruje Sochot w Judzie? Asek? Linia bitwy między Sochotem a Asekiem? Efez-Domim? Zebranie Saula i mężów Izraela w dolinie Ela? Ustawienie się Filistynów na jednej górze? Izraelitów na drugiej? Dolina między nimi? Co oznacza w. 3 pozafiguralnie w ogólnym podsumowaniu?

(3) Co oznaczają słowa „Goliat” i „Get”? Kim był Goliat i co reprezentował? Jaki był jego wzrost według świeckiej miary? Dlaczego stosuje się tutaj świecką a nie poświęconą miarę? Co reprezentuje jego wielki wzrost? Jaką pozycję ma Darwin wśród wielkich ludzi świata? Co reprezentuje zbroja Goliata? Miedziana przyłbica? Karacena? Jej waga? Nakolanki miedziane? Puklerz? Drzewiec oszczepu? Grot oszczepu? Waga grotu? Tarcza? Noszący ją? Miecz? Co było prawdopodobnie cięższe od karaceny? Jaka była prawdopodobnie waga całej zbroi Goliata? Co waga ta figurowała? Co jest przedstawione przez cyfry wysokości Goliata? Przez cyfry wagi jego karaceny i grotu oszczepu?

(4) Co jest opisane w w. 8-10? Jak nie było dane pozafiguralne wyzwanie? Dlaczego? Jak ono było dane? Jak ewolucja w swych obrońcach czuła a jak nie czuła się, gdy chodziło o konieczny zasięg łączącej się z tym dyskusji? Dlaczego? Co figuruje wyzwanie Goliata? Jaki był skutek figury i pozafigury wyzwania? Dlaczego miało to taki skutek na pozafigurę?

(5) Co jest opisane w w. 12-20? Co oznacza słowo „Dawid”? Co jest przedstawione przez jego znaczenie? Co oznaczają słowa „Efratejczyk”, „Betlejem” i „Juda”? Co jest przedstawione przez znaczenie Efratyty? Betlejem? Judy? Na co wskazuje pozafiguralnie fakt, że Dawid był synem Isaja? Co w ogólności jest figurowane przez ośmiu synów Isaja? Co reprezentuje wiek w liczbach Biblii? Jak tego dowodzi Zach. 8-4? Co jest reprezentowane przez to, że Isaj był uważany za starego człowieka w czasach Saula? Kogo ogólnie mówiąc, reprezentują trzej najstarsi synowie Isaja? Co oznacza słowo „Elijab”? Kogo on przedstawia? Co oznacza słowo „Abinadab”? Kogo on przedstawia? Co oznacza słowo „Samma”? Kogo on przedstawia? Komu odpowiadają czwarty, piąty i szósty syn? W jaki sposób uzyskujemy tę myśl co do utratników koron przed Epifanią pomimo tego, że Wielkiego Grona jako takiego nie było przed Epifanią? Kogo przedstawia siódmy syn Isaja? Ósmy? Co jest przedstawione przez trzech najstarszych idących za Saulem?

(6) Co jest nauczone i pokazane w 1 Sam. 16:18-23? Co z w. 18 charakteryzowało brata Russella w latach 1872-1874? Co z w. 21-23 charakteryzowało go w latach 1874-1876? Do czego pozafiguralnie odnosi się 1 Sam. 17:15? Do jakiego czasu szczególnie? Co on wtedy specjalnie uczynił? W wypadku Dawida, kiedy miał miejsce jego powrót do Betlejem? Jak to miało miejsce w pozafigurze w wypadku brata Russella? Jak chronologicznie zaznaczał się postęp agresywności ewolucji? Kiedy to najpierw zwróciło uwagę naszego Pastora? Co figuruje 40 dni z w. 16? W jakim dniu figuralna walka miała miejsce? Jak to nie powinno

być pojmowane pozafiguralnie? Dlaczego? Z jakich powodów przedstawia się, że figuralna walka miała miejsce w 40-tym dniu? Jak zgodnie z tym przedstawia sprawę typ? Co jest figurowane przez fakt, że wyzwanie było dawane z rana i z wieczora w ciągu 40 dni? [Efratejczyk znaczy mieszkaniec Betlejem. Nazwa ta pochodzi od starożytnej nazwy Efrata, którą nosiło Betlejem. Zob. np. 1 Moj. 35:16,19; 48:7 - przyp.tłum.].

(7) Kiedy nastąpiła pozafigura w. 17-19? Co jest figurowane przez efa prażma? Przez dziesięć bochenków chleba? Przez dziesięć serów? Jakie było postępowanie brata Russella, gdy chodzi o te trzy pisma? Co jest przedstawione przez to, że Isaj zachęcił Dawida, by wziął pokarm dla swych braci? Przez jego polecenie, by Dawid dowiedział się o ich pomyślności? Przez polecenie dane Dawidowi, by wydzwignął ich z zastawu? Co określa czas pozafiguralnego polecenia? Kiedy to było? Dlaczego wtedy? Jakie jeszcze fakty zaznaczają ten czas? Kiedy zgodnie z tym miała miejsce pozafigura w. 17-19? Jaki rodzaj ludzi brał udział w tej walce? Wymień pięciu spośród nich z Niemiec, pięciu z Anglii i czterech z Ameryki?

(8) Kiedy brat Russell w pozafigurze w. 20 zaczął rozpowszechniać specjalne artykuły Strażnicy, jako ulotki i „Pokarm Dla Myślących Chrześcijan”? Co jest przedstawione przez owce z w. 20? Stróża z w. 20? Przez Dawidowe spełnienie polecenia Isaja? Do czego doprowadziła go ta działalność? W jakiej chwili? Co robiły dwa przeciwne hufce w roku 1881? Jak oddzielone dywizje dwóch armii przeciwstawiły się sobie? Jaki był tego rezultat? Jak długo? Co jest przedstawione przez to co przyniósł Dawid? Co jest figurowane przez pozostawienie tego u stróża sprzętu żołnierskiego? Co oni z tym zrobili? Co przedstawia biegniecie Dawida do armii? Powitanie przez niego braci?

(9) Co figuruje wystawienie Goliata, gdy Dawid rozmawiał ze swymi braćmi? Jakiego rodzaju była postawa ewolucji i jej działania? Co przedstawia wysłuchanie wyzwania Goliata przez Dawida? Jaki skutek w figurze i pozafigurze miało to wyzwanie? Jak nie powinniśmy pojmować figury i pozafigury a jak powinniśmy je pojmować? Dlaczego? Co jest przedstawione przez to, że Izraelscy żołnierze dyskutowali na temat Goliata? Jaka była treść tych dyskusji w figurze i pozafigurze? Co figuralnie i pozafiguralnie powiedzieli oni o nagrodzie dla zwycięzcy Goliata?

(10) Jakie między innymi były dwie zalety brata Russella? Jaki był ich rezultat? Jak zapatrywał się on na stan będący tym rezultatem? Co mu to kazało myśleć? Jaką postawę nakazały mu te uczucia? Jakie wrażenie jego postawa zrobiła na obrońcach Biblii? Czego pozafigurą są te rozważania? Co jest pozafigurą drugiego pytania Dawida w w. 26? Jak porównawczo odpowiedzieli Dawidowi ludzie? Co jest tego pozafigurą? Jakie wrażenie wywiera na nas poprzedzająca dyskusja?

(11) Jaki charakter mają fakty będące podłożem sugerowanej pozafigury Elijaba? Dlaczego? Co reprezentuje wysłuchanie przez

Elijaba pytań Dawida? Jakie wrażenie na duchowieństwie zrobiła obecność brata Russella wśród obrońców Biblii? Co jest zawarte pozafiguralnie w pierwszym pytaniu Elijaba? W jego drugim pytaniu? Dlaczego wśród innych powodów duchowieństwo gardziło bratem Russellem? W jaki sposób odnosili się pogardliwie dla symbolicznych owiec? Jakie jest tu pozafiguralne znaczenie pustyni? O co duchowieństwo oskarżało brata Russella? Jak zapatrywało się na jego zamiar walki?

(12) Dlaczego odpowiedź Dawida była dosadna? Dlaczego nie uczynił on nic złego przychodząc do armii? Jakie są pozafigury tych punktów? Co było dalszym zapytaniem Dawida? Dlaczego było ono do rzeczy? Co jest pozafigurą tych spraw? Co usprawiedliwiło obecność brata Russella wobec armii? Porównawczo? Co figuralne i pozafiguralne odpowiedzi sprawiły, jeśli chodzi o oskarżyciela? Co jest figurowane przez to, że Dawid po Elijacie zwrócił się do drugiego? Jaka była w dalszym ciągu jego postawa? Odpowiedź ludu? Jakie myśli nasunęła ludowi pewność siebie Dawida? Jaki był tego rezultat? Co jest pozafigurą tych rzeczy? Jaki był stan figuralnego i pozafiguralnego Saula? Co z tego wynikło?

(13) Co będzie tu opowiedziane jako pozafigura rozmowy pomiędzy Dawidem a Saulem? Od kogo i w jakich warunkach piszący usłyszał te historie? Co często ci dwaj bracia mówili między sobą? Czego zgodnie z takim opowiadaniem szukał brat Russell? O jakiej osobie jako odpowiedniej do tego celu zdecydował on ostatecznie? Kogo częścią był bez wątplenia dr Cook? Gdzie udał się on z wykładami, gdy brat Russell podjął odnośnie niego decyzję? Z czym brat Russell przyszedł do niego? Czego wtedy szukał dr Cook? Jakie doświadczenia opowiedział brat Russell dr Cookowi? W jaki sposób brat Russell (nieświadomie) wypełnił pozafigurę w. 32? Jak dr Cook wysłuchał opowiadania brata Russella? Jaki on wyciągnął z tego wnioski? Jaką uwagę to spowodowało? Jak to przedstawiało uwagi i Saula z w. 33? Jakie powiedzenie naszego Pastora to spowodowało? Jak jego odpowiedź była przedstawiona w w. 34-36?

(14) Jak nasz Pastor, przedstawił a jak nie przedstawił te rzeczy? Jak wysłuchał go dr Cook? Jakie jeszcze zapewnienie dał on dr Cookowi? Jak to przedstawiało twierdzenia w. 36? Dlaczego? Jakie fakty dały bratu Russellowi więcej pewności w tej sprawie? Jak 2 Moj. 32:26-28; Joz. 10:10-14 i Iz.28:21 dowodzą faktu, że czas Żniwa był czasem obecności Pana dla obalenia wszelkiego błędu? Jakie zapewnienie w pozafigurze w. 37 dał jeszcze brat Russell dr Cookowi? Co jest pozafigurą polecenia Saula i pragnienia z w. 37? Co jest pozafigurą ubrania Dawida przez Saula w jego zbroję? Złożenia jej przez Dawida jako nieodpowiedniej dla niego?

(15) Dlaczego pomimo nienależenia do pozafigury, podany jest dalszy ciąg stosunków brata Russella i dr Cooka? Co brat Russell dał dr Cookowi po wyżej podanej rozmowie w pozafigurze w. 32-39? Z jaką prośbą? Co dr Cook obiecał zrobić? Co uczynił w wiele lat

potem? Co uczynił w stosunku do niego znowu brat Russell? O co on go zapytał przy ponownym spotkaniu? Jak brat Russell opisał oczy dr Cooka? Co wtedy uczynił i powiedział dr Cook? O co go brat Russell zapytał? Jaka była odpowiedź pytanego? Co jest pierwszą lekcją wypływającą z tej historii? Drugą? Jak ta druga lekcja jest pokazana w tym doświadczeniu? Jaki wybór był jej rezultatem?

(16) Co figuruje wzięcie kija w ręce przez Dawida? Co figuruje strumyk z w. 40? Co przedstawia każdy z pięciu kamieni wybranych przez Dawida? Co przedstawia ich gładkość? Naczynie pasterskie? Torba? Co przedstawia proca w symbolach biblijnych? W czym nasz Pastor głównie posługiwał się tą metodą dyskusyjną? Co figurują łucznicy? Jakie są więc typowe znaczenia broni czterech części armii Dawida? Co jest przedstawione przez to, że Dawid trzymał procę w ręku? Przez jego zbliżenie się do Goliata? Co jest przedstawione przez zbliżenie się Goliata do Dawida? Jak to było specyficznie zrobione?

(17) Co jest przedstawione przez przyglądanie się Goliata małemu Dawidowi, przychodzącemu walczyć z nim? Przez pogardliwe lekceważenie Dawida z powodu jego młodości oraz lisowatej i pięknej twarzy? Co oznaczają psy w symbolach biblijnych? Dlaczego? Na co powołują się wszystkie oficjalne chrześcijańskie sekty, jako na swój autorytet? Co rozważania te pozwolą nam zrozumieć w pytaniu Goliata: „czyż jestem psem” itd.? Na co wskazuje jego pytanie w świetle tego co powiedziano wyżej, gdy chodzi o jego opinię o Biblii? Co jest przedstawione przez to, że Goliat przeklinał Dawida poprzez swe bogi? Jaką groźbę uczyniła ewolucja w pozafigurze groźby Goliata względem Dawida? Jak przemówienie Goliata było przedstawione?

(18) Jakie trzy cechy charakteryzowały odpowiedź Dawida? Jak były one w ogólności figurowane? Jak w szczegółach każda z tych trzech cech okazuje się w pozafigurze?

(19) Co pokazuje figuralnie i pozafiguralnie w. 48? Co jest przedstawione przez sięgnięcie Dawida do jego torby? Przez wyjęcie z niej kamienia? Przez to, że Dawid ugodził nim w czoło Goliata w odróżnieniu od innych części jego głowy? W jaki sposób brat Russell posługuje się argumentem o okupie w swej broszurce „Biblia Przeciw Teorii Ewolucji”?

(20) Co argument ten działał przeciw ewolucji? Co jest przedstawione przez to, iż kamień Dawida utkwiał w czole Goliata? Przez to, że oszołomił on go i zabił? Że upadł on twarzą na ziemię? Dlaczego w. 50 streszcza myśl w. 49? Co dodaje on do w. 49? Na co to wskazuje, jeśli chodzi o pozafigurę? Jaka jest natura działań Goliata podanych w w. 51? Co jest przedstawione przez powiedzenie w. 50, że nie było miecza w ręku Dawida, lecz że zabił on Goliata procą i kamieniem? Co przedstawia podbiegnięcie Dawida i stanięcie na Goliacie? Jaki był starożytny sposób symbolizowania zwycięstwa nad wrogiem? O jakich czterech instytucyjnych wrogach Kościoła jest symbolicznie mowa w Ps. 91:13? Co te symbole reprezentują? Jak to zwycięstwo Kościoła nad nimi jest pokazane w języku symboli-

cznym? Jak 1 Moj. 3:15 i Rzym. 16:20 ukazują tę myśl, gdy chodzi o zwycięstwo nad Szatanem? Co te teksty pozwalają nam widzieć, jeśli chodzi o typ Dawida, stojącego na Goliacie? Jak symbolicznie brat Russell stanął nad ewolucją?

(21) Jaka była pierwsza z tych doktryn? Jak posłużył się on nią przeciw ewolucji? Jaka była druga doktryna? Jak użył jej przeciw ewolucji? Jaka była czwarta doktryna? Jak ona była użyta przeciw ewolucji? Piąta doktryna? Jak była użyta przeciw ewolucji? Co takie użycie wymienionych doktryn pozwoliło mu Zrobić?

(22) Co przedstawia miecz Goliata? Jaki rodzaj argumentu ewolucji podaje jej pozafigura? Na czym polegał ten argument? Co głosiła ewolucja z powodu tych faktów? Co jest pozafigurą ucięcia przez Dawida głowy Goliatowi jego własnym mieczem? Jak posłużył się tymi faktami brat Russell przeciw ewolucji? Czego według niego dowodziły one, gdy chodzi o ludzką zdolność? Czy było wielu wybitnych wynalazców, myślicieli i reformatorów? Czego oni nie uczynili ze swymi cechami, gdy chodzi o ich potomków? Jaki wpływ miało to na teorię ewolucji? Co pokazał on, gdy chodzi o dokonania poprzednich wieków w porównaniu z XIX i XX wiekiem? Jaki był rezultat użycia tego argumentu?

(23) Co jest pozafigurą przerażenia i ucieczki Filistynów po śmierci Goliata oraz zachęty i pościgu Izraelitów jak również mężów Judzkich? Co w rezultacie pozafiguralni Izraelici i mężowie Judzcy uczynili hufcom niewiernych? Co oznaczają słowa: „Akkaron”, „Saraim”, „Get”? Co jest przedstawione przez rozbitcie Filistynów w tych trzech miejscach? W czym przejawiał się pozafiguralny pościg? Jak czternastu wyżej wymienionych można porównać z innymi pozafiguralnymi ścigającymi Izraelitami? Jaki był skutek, gdy chodzi o hufce niewiernych? Co ukazuje drugie przesiewanie w tej sprawie? Co jest pozafigurą powrotu Izraelitów i zniszczenia przez nich namiotów Filistyńskich? Czego nie powinniśmy myśleć, gdy chodzi o wzięcie przez Dawida głowy Goliata do Jeruzalemu? Dlaczego? Co jest tego pozafigurą? Co jest przedstawione przez Dawidowe złożenie zbroi Goliata w swoim namiocie? Jak długo były używane te sposoby?

(24) Na jakim epizodzie kończy się historia Dawida i Goliata? Co znaczy słowo „Abner”? Kogo on przedstawia? Jacy ludzie są przykładami Abnera? Co jest przedstawione przez pytanie Saula? Co jest przedstawione przez polecenie Saula, by Abner zapytał czyim synem był Dawid? Co jest przedstawione przez powrót Dawida po zabiciu Goliata? W jaki sposób profesorowie teologii nie przedstawili brata Russella książętom z utratników koron? W jaki sposób oni go przedstawiali? Opisz scenę spotkania Dawida z Saulem! Co jest pozafigurą tych spraw?

(25) Co jest przedstawione przez pytanie Saula: „czyjeś ty syn, młodzieńcze”? W jaki sposób pozafiguralny Saul otrzymał odpowiedź? Co jest przedstawione przez odpowiedź:

„jestem synem Isajego Betlejemczyka”? Co można powiedzieć o figuralnej i pozafiguralnej odpowiedzi Dawida?

PIERWSZE OPOZYCJE PRZECIW DAWIDOWI ZE STRONY SAULA – FIGURA I POZAFIGURA

(1) Ile rozdziałów z typu Dawida dotychczas przestudiowaliśmy? Jakie rozdziały z 1 Sam. będziemy teraz studiować? Co będzie towarzyszyć temu badaniu? Czym się zaczyna rozdział 18? W jaki sposób ta rozmowa pomiędzy pozafiguralnym Dawidem a Saulem została przeprowadzona? Kto był najważniejszym, choć nie wyłącznym przedstawicielem pozafiguralnego Saula w tej rozmowie? Kiedy czytał on odpowiednie pisma naszego Pastora? Kto jeszcze działał w pozafigurze w 1 Sam. 17? Kto jeszcze? Co oni w kontynuacji czynili? Z kim działali jako z najważniejszym przedstawicielem pozafiguralnego Saula? Jakie rozważania tego dowodzą? W jaki sposób bliskość związku 1 Sam. 17:55-18:5 jest wskazana w hebrajskim? Jak to jest zaciemnione w naszym przekładzie? Kogo przedstawia Jonatan? Co oni dali naszemu Pastorowi? Dlaczego? Jak to jest przedstawione? Czego nie chcieli stracić książęta utratnicy koron w walce przeciw niewierzącym? Co w związku z tym uczynili? Jak to jest figurowane? Czego oni nie chcieli? Jak to jest figurowane? W jaki sposób pozafiguralny Jonatan i Dawid zostali wzajemnie związani węzłem przyjaźni? Jak to jest figurowane? Co pierwszy z nich uczynił? Jak to jest figurowane? W jakich szczegółach to zostało uczynione? Jak to było figurowane?

(2) Przeciw komu walczył brat Russell? Jak to jest figurowane? Z jakim skutkiem? Jak to jest figurowane? Jaki był tego efekt, gdy chodzi o książąt utratników koron? Jak to jest figurowane? Komu to jego postępowanie podobało się? Jak to jest figurowane? Co nastąpiło po rozpowszechnianiu każdego z jego pism przeciw ewolucji? Jak to jest figurowane? Jakie dwie rzeczy uczynili członkowie kościoła w tej sprawie? Jak to jest figurowane? Jak oni przyjęli brata Russella w przeciwieństwie do książąt utratników koron? Jak to jest figurowane? Jaki to miało na nich wpływ? Dlaczego? Jak to jest figurowane? Jaki wpływ miało na nich ich zamiłowanie do zaszczytów? Jak to jest figurowane? Jak odtąd spoglądali oni na brata Russella? Jak to jest figurowane? Co wytworzyła ich zawiść? Jak to jest figurowane? Co oni nawet czynili? Jak to jest figurowane? Co brat Russell starał się uczynić dla nich w chwilach ich przygnębienia? Jak to jest figurowane? Przez co starał się on to czynić? Co mieli oni przeciw temu gotowe? Jak to jest figurowane?

(3) Kto szczególnie i ogólnie wziął udział w ataku? Jak to jest figurowane? W jaki pośredni sposób starał się on uderzyć w brata Russella? Dlaczego użył on dr Dornera? Kogo naprawdę chciał on zbić? Jak to jest figurowane? Co było pozafiguralną włóczęgą? Co dr Cook uczynił w tej przedmowie? Co on myślał, że atak ten sprawi względem wszystkich obrońców przyszłej próby? Włączając w to kogo? Jak

to jest figurowane? Przez jakie dwa rodzaje argumentów unicestwił brat Russell ten atak? Jak to jest figurowane? Jaki to miało wpływ na dr Cooka i jego współwojowników? Dlaczego? Jaki miało to skutek na niego i na nich? Jak to jest figurowane? Czego to dowiodło pozafiguralnemu Saulowi? Jak to jest figurowane? Co ta umysłowa postawa w pozafiguralnym Saulu sprawiła? Jak to jest figurowane? Jak w tej sytuacji działał brat Russell? Jak to jest przedstawione? Z jakim skutkiem? Dzięki czyjej łasce? Jak to jest figurowane? Jaki wpływ wywarło to na pozafiguralnego Saula? Jak to jest figurowane? Na nominalny i prawdziwy lud Boży?

(4) Co książęta utratnicy koron uczynili w związku z popularnością brata Russella? Jak to jest figurowane? Co było ich nadzieją? Co skłaniało ich do czynienia tego? Jak to jest przedstawione? Pod jakim warunkiem i bez swobody czego? Dlaczego bez tej swobody? Co oni zgodzili się uczynić dla niego w tej ograniczonej sferze służby? Jak to jest przedstawione w figurze? Jakie równoległe akty to ilustrują? Dlaczego książęta utratnicy koron to czynili? Jak się zapatrywał brat Russell na tę propozycję? Jak to jest figurowane? Czego pożałowali mu oni nawet w tej ograniczonej służbie? Komu to dali? Jak to jest figurowane? Jak ci ewangeliści reagowali? Jaką inną władzę miał pozafiguralny Saul? Jak to jest pokazane w figurze? Jaką postawę względem brata Russella miała propozycja tej władzy? Jak to jest figurowane? Dlaczego to było bardziej dla niego odpowiednie? Co wyrażały te kongregacje pozafiguralnemu Saulowi? Jak to jest figurowane? Jaka była jego odpowiedź? Dlaczego? Jak to jest figurowane? Co wtedy zaproponowali książęta utratnicy koron? Jak to jest figurowane? Co pasterze i przywódcy stad uczynili wtedy? Jak to jest figurowane? Do uczynienia czego skłoniła brata Russella pokora? Jak to jest figurowane?

(5) Co uczynili wysłannicy? Jak to jest figurowane? Jakie poselstwo było im wówczas włożone w usta? Jak to jest figurowane? Czego książęta utratnicy koron byli pewni? Dlaczego? Jak to jest figurowane? Co wtedy wysłannicy uczynili? Jak to jest figurowane? Jaka była odpowiedź brata Russella? Jak to jest figurowane? Co on i współpracujący z nim wojownicy Prawdy wtedy uczynili? Jak to jest figurowane? Czym byli p. Paton i jego współwojownicy w stosunku do dwustu Filistynów? Co brat Russell uczynił względem nich? Jak to jest figurowane? Jak dowiódł on swego sukcesu? Jak to jest figurowane? Czego brat Russell się domagał? Jak to jest figurowane? Jak zareagowali książęta utratnicy koron? Jak to jest figurowane? Jaki wpływ na książąt utratników koron miało jego zwycięstwo? Jak to jest figurowane? Jakie jeszcze inne wrażenie odnieśli? Jak to jest figurowane? Jak te fakty wpłynęły na nich, a jak nie wpłynęły? Jak to jest figurowane? Kiedy w czasie Żniwa miały miejsce te wydarzenia? W czym i pod jakim innym obrazem jest to pokazane? O jakim ruchu przesiewania mówi typ w. 30? W jakich słowach? W jakich kampaniach brat Russell zwyciężył pozafiguralnych Filistynów? W porównaniu z kim? Jak to jest figurowane? Jakie były skutki tych sukcesów dla brata Russella?

(6) Do czego prowadzi nas obecne badanie? Jaki wpływ powinny mieć sukcesy brata Russella na książąt utratników koron? Jaki skutek miały? Do jakich rad one ich pobudzały? Jak to jest figurowane? Jaki wpływ to oskarżenie miało na pozafiguralnego Jonatana? Dlaczego? Jak to jest podane w figurze? Co oni uczynili? Jaka jest tego figura? Jaką radę wtedy dali? Jak to było pokazane w figurze? Uczynienie czego proponowali? Jak to jest figurowane? Co jeszcze zaproponowali? Jak to jest figurowane? Jaką obietnicę uczynili? Jak to jest figurowane? Co uczynili wtedy przed książętami utratnikami koron? Jak to jest figurowane? O czym starali się ich przekonać? Jak im podawali argumenty? Jak to jest figurowane? Co specjalnie podkreślali? Jak to jest figurowane? Jak opisywali oni wielki czyn brata Russella? Jak to jest figurowane? Czego dowodem to było według ich zdania? Jak to jest figurowane? Co oni powiedzieli o postawie książąt utratników koron w tej sprawie? Do jakich wniosków z tego dochodzili? Jak to jest figurowane? Co wynikło z obrony Dawida przez pozafiguralnego Jonatana? Jak to jest figurowane?

(7) Co uczynił wtedy pozafiguralny Jonatan? Jak to jest figurowane? Co oni jeszcze zrobili? Jak to jest figurowane? Z jakim rezultatem? Jak jest podane w figurze? Co uczynili przeciwnicy okupu pod koniec roku 1883? Jaka jest figura tego? Co wówczas uczynił brat Russell? Jak to jest figurowane? Z jakim rezultatem? Jak to jest figurowane? Co jest częścią tej porażki? Gdzie jest pozafigura 1 Sam. 18:27? Jaki wpływ miała klęska na przeciwników okupu? Jak to jest pokazane w figurze? Co niepokoiło pozafiguralnego Saula, gdy działał on na swym urzędzie? Jak to jest figurowane? Co miał on gotowe do publikacji? Jak to jest figurowane? Jak brat Russell starał się ułagodzić go? Jak to jest figurowane? Kto między innymi wziął udział w pozafiguralnym rzucaniu włócznią w w. 10? Jak to jest figurowane? Jaka jest różnica w czasie ukazania się drukiem przedmów do wykładów dr Cooka z 28 stycznia i 15 stycznia 1883 roku? W czym druga przedmowa ukazała się? Jakie były tytuły tych dwóch przedmów? Czym się okazała druga z nich? Jaka była postawa umysłowa dr Cooka w roku 1884 względem nauki brata Russella o restytucji? W kogo przede wszystkim ta pozafiguralna włócznia zamierzała? Pomimo czego? Jak są te rzeczy figurowane? W jaki sposób przyjął brat Russell ten atak? Jak to jest pokazane w figurze? Jaki to miało skutek, gdy chodzi o brata Russella? Jak to jest figurowane? Co nauki jego pozwoliły mu uczynić? Jak to jest figurowane?

(8) Gdzie znajdujemy przykład pozafigury w. 11-17? Kogo podnieciły ataki dr Cooka na dr Dornera? Kogo jeszcze? Dlaczego ich wszystkich? Do których z nich odnosi się typ? Co wtedy dr Cook wywołał? Jak to jest figurowane? Po co? Jak to jest pokazane w figurze? Co wykonywanie urzędu przyniosło bratu Russellowi? Jak to jest podane w figurze? Z jakim skutkiem? Jak to jest przedstawione w figurze? Jak i przez kogo był on broniony? Jak to jest figurowane? Co zostało specjalnie podkreślone? Jak to jest w figurze podane? Z jakim skutkiem? Jaka jest figura tego? Czego współ-

pracownicy dr Cooka się domagali? Jak to jest podane figuralnie? Jak to im udaremiono? Jak to jest figurowane? Co uczynił wtedy dr Cook? Jak to jest podane w figurze? Jakie jeszcze dał im on polecenie? Jak to jest figurowane? W jakim celu? Jaka jest figura tego? Czego nie mogli wydobyć więcej wysłannicy? Jak to jest figurowane? W jaki sposób sympatycy brata Russella uśmierzyli zarzuty książąt utratników koron? Jaka jest figura tego?

(9) Jaki to miało skutek dla brata Russella? Jak to jest podane w figurze? Gdzie znalazł on bezpieczeństwo i pociechę - i w kim? Jak to jest figurowane? Co on opowiedział pozafiguralnemu Samuelowi? Jak to jest przedstawione w figurze? W jaki sposób mogli oni sympatyzować z nim? Czym się oni zajmowali? Jaka jest tego figura? Komu została podana wkrótce wiadomość o tym? Jak to jest podane w figurze? Co oni uczynili? Jak to jest figurowane? Czym te akty będą ilustrowane? Co uczynił dr Smyth w związku z przedmową do wykładu dr Cooka z dnia 12 lutego 1883 roku? Kiedy? Co to spowodowało? Kiedy i gdzie odpowiedzi dr Cooka zostały opublikowane? Co miało wpływ na brata Russella? W związku z czym pozafigury 1 Sam. 19:20-24 występują? Jaka była pierwsza grupa wysłanników? Jak to jest przedstawione w figurze? W czasie jakiego okresu nastąpiło pierwsze osobiste spotkanie brata Russella i dr Cooka? Co brat Russell wręczył dr Cookowi? Co to tłumaczy? Do czego zachęcał dr Cook przez swe trzy odpowiedzi? Jaki był rezultat tych trzech usiłowań? Co prowadziło do tego rezultatu? Jak te rzeczy są figurowane w w. 20,21?

(10) Jaki wpływ miały te wydarzenia na książąt utratników koron? Jak to jest figurowane? Z jakich dzieł? Jak to jest podane w figurze? O co oni zapytywali? Jak to jest pokazane figuralnie? Co im odpowiedziano? Jak było to pokazane pod figurą? Co wtedy uczynili? Jak to jest figurowane? Z jakim skutkiem? Jaka jest figura tego? Czyniąc to, co zrobili? Jak to jest przedstawione w figurze? Jak w dalszym ciągu kazali? Jaka jest figura tego? Jakie było ostatnie spotkanie Saula i Samuela, figura i pozafigura? Co uczynili oni przed pozafiguralnym Samuelem? Jak to jest figurowane? Co w dalszym ciągu robili? Co wielu odwołało? Jak to jest figurowane? Do jakiego powiedzenia to prowadziło? Jak to jest figurowane? Do jakich dwóch rzeczy ten fakt winien nas prowadzić?

(11) Co będzie następnym badaniem? Jaki wpływ na brata Russella miało ściganie go przez pozafiguralnego Saula? Jak to jest przedstawione w figurze? Na co wskazywały jego retoryczne kwestie? Jak to jest podane w figurze? Czego jego niewinność nie sprawiła, gdy chodzi o intencje pozafiguralnego Saula? Jaka jest figura tego? Co czuł pozafiguralny Jonatan, gdy chodzi o odpowiednie postępowanie przywódców utratników koron? Jak to jest podane w typie? O czym zapewnili brata Russella? Jak to jest figurowane? Jakie jeszcze przekonanie miał pozafiguralny Jonatan? Jak to jest przedstawione w figurze? Dlaczego nie mogli oni uwierzyć, że plan był zamierzony przez wodzów utratników koron?

Jak to jest podane w figurze? Jakie dwie rzeczy zawierały się w odpowiedzi brata Russella? Jak to jest podane figuralnie? Co podał on jako powody ukrycia przez nich swych intencji przed pozafiguralnym Jonatanem? Jak to jest podane w typie? Jakie uroczyste zapewnienie dał wtedy brat Russell? Jak to jest figurowane? Jaki to miało wpływ na pozafiguralnego Jonatana? Jaką obietnicę uczynił? Jaka jest figura tego?

(12) Co zaproponował brat Russell, gdy został zapewniony o współpracy? Co on zaproponował jako okazję do wprowadzenia tego planu? Dlaczego było takie? Jak to jest pokazane w figurze? Co zostałyby wykazane przez jego nieobecność? Co zostało dodane, by zapewnić powodzenie planu? Jak to jest figurowane? Jakie dwie możliwości i ich rezultaty zostały wskazane? Jak to jest przedstawione w figurze? Jaką cechę posiadał ten plan? Co wtedy zaproponował brat Russell jako łączące się z ich zaprzysiężonym stosunkiem? Jak to jest figurowane? Czego on chciał od nich, gdyby był zło czyniącym? Raczej niż co? Jak to jest podane figuralnie? Jaka była postawa pozafiguralnego Jonatana w tej sprawie? Jak to jest figurowane? Jakie zapewnienie dali oni bratu Russellowi? Jak to jest podane w typie?

(13) O co zapytał brat Russell, gdy pozafiguralny Jonatan zgodził się na jego propozycję? Jak to jest przedstawione w figurze? O co jeszcze troskliwie on zapytywał? Jak to jest figurowane? Co wtedy pozafiguralny Jonatan nasunął na myśl? Jak to jest pokazane w figurze? Co wtedy zostało uczynione? Jak to jest figurowane? Co pozafiguralny Jonatan obiecał bratu Russellowi po uroczystym wezwaniu klątwy na siebie? Jak to jest figurowane? Co on obiecał, gdyby sprawozdanie było niekorzystne? Jak to jest figurowane? Jakie pragnienie wyrażali oni? Jak to jest figurowane? O co ci z pozafiguralnego Jonatana prosili dla siebie samych? Jak to jest figurowane? O co prosili oni dla ludzi tego samego ducha? Jak to jest figurowane? Co jeszcze pozafiguralny Jonatan obiecał? Jak to jest figurowane? Co kazała im powtórzyć wielka miłość dla brata Russella przez pozafiguralnego Jonatana? Z czego zdał sobie sprawę pozafiguralny Jonatan? Jak to jest figurowane?

(14) Co wtedy pozafiguralny Jonatan zaczął radzić? Jak to jest figurowane? Co miał robić brat Russell natychmiast po konwencjach? Jak na to wskazuje figura? Do czego oni go zachęcali? Jak to jest podane w figurze? Co możemy wywnioskować z tego? Jakie były cztery aspekty znaku, które mu mieli dać? Jak każdy z nich jest przedstawiony w figurze? Dawszy ten znak, co po raz trzeci uczynili oni? Jak to jest figurowane? Kto, powiedzieli oni, będzie Obrońcą, Błogosławiącym lub Mścicielem ich obietnic? Jak to jest figurowane? Na co to przypomnienie wskazuje? Jakiego wyboru można się było spodziewać ze strony pozafiguralnego Jonatana jako utratników koron? Jak to jest pokazane w figurze?

(15) Czym się zajmował brat Russell i pozafiguralny Jonatan według ich zrozumienia?

Jak to jest figurowane? Co uczynił pozafiguralny Saul w czasie uczy? Jak to jest figurowane? Jak się zachowywał tam pozafiguralny Jonatan? Jak to jest figurowane? Kto był następnym po pozafiguralnym Saulu co do znaczenia? Jak to jest figurowane? W jaki sposób był nieobecny brat Russell? Jak to jest figurowane? Zauważywszy jego nieobecność, czego pozafiguralny Saul nie zrobił, i jak wytłumaczyli oni jego nieobecność? Jak to jest figurowane? Co zauważyli oni w czasie późniejszych części uczy? Jak to jest figurowane? O co oni po tym pytali pozafiguralnego Jonatana? Jak to jest figurowane? Co wtedy zostało dostarczone? Jak to jest figurowane? Jaka była odpowiedź? Jak to jest figurowane? Czym się okazała ta odpowiedź, gdy chodzi o przywódców utratników koron? Jak to jest figurowane? W jaki sposób po pierwsze, wyjaśniło to ich postawę? Jak to jest figurowane? Po wtóre? Jak to jest figurowane? Po trzecie? Jak to jest figurowane? Po czwarte? Jak to jest figurowane?

(16) Co ta poczwórna manifestacja spowodowała, że pozafiguralny Jonatan uczynił? Jak to jest figurowane? Jaki był skutek, gdy chodzi o pozafiguralnego Saula? Jak to jest podane w figurze? Jaki był udział w tym dr Cooka? Jak to wpłynęło na pozafiguralnego Jonatana? Jak to jest pod figurą? Jaki to miało drugi skutek? Jaka jest figura tego? Jakie dwie sprawy martwiły ich? Jak to jest przedstawione w figurze? Na co przyszedł czas? Jak to jest figurowane? Kto tylko był wtedy z Jonatanem? Jak na to wskazuje figura? Jakie polecenie dał im pozafiguralny Jonatan? Jak to jest figurowane? Co uczynił pozafiguralny Jonatan, gdy ci studiowali jego ostre powiedzenia? Co powiedział pozafiguralny Jonatan, gdy ci umysłowo dotarli do jego nauki? Jak to jest pokazane figuralnie? Co wtedy pozafiguralny Jonatan uczynił względem niedojrzałych umysłowo? Dlaczego? Jak to jest figurowane? Jaki to miało skutek? Jak na to wskazuje figura?

(17) Czego niedojrzali umysłowo nie zrozumieli? Jak to jest figurowane? Czemu oni nieświadomie służyli? Jak to jest podane w figurze? Co wtedy pozafiguralny Jonatan uczynił? Jak na to wskazuje figura? Z jakim poleceniem? Jak było to pokazane w figurze? Co uczynili niedojrzali umysłowo? Jak to jest figurowane? Co wtedy uczynił brat Russell? Jak to jest przedstawione w figurze? Co wtedy uczynił on względem pozafiguralnego Jonatana? Jak to jest figurowane? Jak oni byli wzajemnie usposobieni? Jak to jest podane figuralnie? Co czuli oni rozstając się? Dlaczego? Jak to jest zaznaczone w figurze? Czyj smutek był większy? Jak to jest figurowane? Dlaczego pozafiguralny Jonatan był więcej rozmowny? Jak na to wskazuje figura?

(18) Czego życzył mu pozafiguralny Jonatan? Jak to jest pokazane w figurze? Jako co podkreślali oni swe porozumienie? Jak to jest podane figuralnie? Co oni powtarzali? Jak to jest zaznaczone w figurze? Co uczyniły obie strony porozumienia w następnych latach? Jak to uczynił pozafiguralny Jonatan? Brat Russell i jego wierni bracia? W jaki sposób nastąpiło

rozstanie? Dokąd się udał brat Russell i pozafiguralny Jonatan? Jak to jest zaznaczone w figurze? Jaka cecha charakteryzowała figuralne i pozafiguralne rozstanie? Jak możemy wejść w te doświadczenia? Jak czyniliśmy na podo-

bieństwo brata Russella w stosunku do pozafiguralnego Jonatana, gdy tamci byli pokonani przez modernistów? Jaką myślą możemy się pocieszyć co do tych drogich osób, które pozostawiliśmy w Babilonie?

OSTATNIE DNI DAWIDA – FIGURA I POZAFIGURA

(E. tom 14, roz. 6; 1 Kron. 22:2-29:30; 1 Król. 1:1-2:11)

(Ciąg dalszy z T. P. 1962, 83)

TUTAJ NASTĘPUJE porządek oddziałów podległych sług Prawdy przemawiających publicznie, tj. pozafiguralnych Lewitów (należy zwrócić uwagę na różnice pomiędzy tymi pozafiguralnymi Lewitami a pozafiguralnymi Lewitami z Pięcioksięgu Mojżesza), którzy nie mieli służyć razem, podobnie jak i oddziały dwudziestu czterech Kapłanów nie służyły razem (straż przeciwko straży) i którzy obejmowali zarówno najmniej zdolnych, jak i najzdolniejszych (tak mały jak i wielki) - takich, którzy uczyli drugich oraz takich, którzy byli nauczani (tak mistrz jako i uczeń). Pierwszy oddział był oddziałem brata Rice (Józefa; 25:9) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem brata Russella. Drugi to oddział brata Shulla (Godolijasza; 25:9) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem J. Trzecim był oddział br. Barkera (Zachura; 25:10) jednego z dwunastu w zestawieniu z oddziałem Rutherforda. Czwartym był oddział br. Driscolla (Isre, albo Zery; 25:11) jednego z dwunastu w zestawieniu z oddziałem br. MacMillana. Piątym był oddział br. Yates (Natanijas; 25:12) jednego z dwunastu w zestawieniu z oddziałem br. Sturgeona. Szóstym był oddział br. Burgessa (Bukkijas; 25:13) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Rockwella. Siódmym był oddział br. Grahama (Jesarel, albo Asarel; 25:14) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Sextona. Ósmym oddziałem był oddział br. Wise (Jesajasza; 25:15) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. (Geo.) Drapera. Dziewiątym był oddział br. Detwejlera (Matanijas; 25:16) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Toole. Dziesiątym był oddział br. Bridgesa (Symejasz, albo Symej; 25:17) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Hersee. Jedenastym był oddział br. Emersona (Husyjela, lub Asarela; 25:18) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Herra. Dwunastym był oddział br. Martina z Dayton (Ohio) (Hasabijasza; 25:19) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. McPhersona. Trzynastym był oddział br. Hirsha (Subajel, albo Zebuel; 25:20) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Wisdoma. Czternastym był oddział br. Jonesa (Matytyjasz; 25:21) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Zinka. Piętnastym był oddział br. Hoskinsa (Jerymot; 25:22) jednego z dwunastu w zestawieniu z oddziałem br. Thorntona. Szesnastym był oddział br. Hudgingsa (Chananijasza; 25:23) jednego z dwunastu w zestawieniu z oddziałem br. Thorna. Siedemnastym był oddział br. Van Amburgha (Jasbekass; 25:24) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Barbera.

Osiemnastym był oddział br. Kuehna (Chanani; 25:25) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Riemera. Dziewiętnastym był oddział br. Wrighta (Malloty; 25:26) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Robie. Dwudziestym był oddział br. Martina z Betel (Elijata; 25:27) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Battersona. Dwudziestym pierwszym był oddział br. Wakefielda (Hotyr; 25:28) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Palmera. Dwudziestym drugim był oddział br. Ritchie (Gieddalty; 25:29) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Meggisona. Dwudziestym trzecim był oddział br. Sheerera (Machazyjot; 25:30) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Crista. Dwudziestym czwartym był oddział br. Stevensonsona (Romantysesera; 25:31) jednego z dwunastu, w zestawieniu z oddziałem br. Gillespie.

(19) Następną grupę sług Prawdy na którą zwrócimy uwagę, stanowią ci, którzy specjalnie pomagają obcym wejść na dziedziniec Boskiej świątyni epifanicznej - pozafiguralni odźwierni (podziały odźwiernych; 1 Kron. 26:1). Pierwszą ich klasą jako pozafiguralnych Korejczyków byli pracownicy Fotodramy Stworzenia (Meselemijas). Istniało siedem kompanii tych, którzy podróżowali z miejsca na miejsce (Zacharyjasz pierworodny... Elienaj siódmy; w. 2,3). Co więcej, istniało jedenaście kompanii takich braci, którzy pracowali lokalnie, co widać np. w trwających przez wiele lat pokazach Fotodramy Stworzenia w Nowym Jorku, Pittsburgu, Philadelphii itd. oraz regularne jej pokazy w wielu miejscowościach przy pomocy Eureka (jest to nazwa amerykańskiej firmy wyrabiającej małe przenośne aparaty do wyświetlania ruchomych obrazów, a zatem nazwa tych aparatów - przyp. tłum.) (synowie i bracia ... osiemnastu; w. 9). Drugą klasą pozafiguralnych odźwiernych, prowadzących obcych do Prawdy, jako pozafiguralni Korejczycy byli pracownicy w pracy pasterskiej (obszerne określenie pracy pasterskiej znajduje się w artykule brata Russella pt. „World Wide Pastorał Work” w ang. Przedrukach Strażnicy str. 5984; to samo w polskim tłumaczeniu pt. „Powszechna Praca Pasterska” w Strażnicy ze stycznia 1917) (Obededom; w. 4). Najważniejsi z nich znajdowali się w Nowym Jorku (Semajasz pierworodny). Z Nowego Jorku była zorganizowana praca pasterska w Philadelphii (Otni; w. 7), Baltimore (Rafael), Bostonie (Obed), Pittsburgu (Elzabed), Newark, N. J. (Elichu), a także w Waszyngtonie, D.C. (Semachyjasz). Praca pasterska była następnie zorganizowana przez siostrę

Genevieve Sanford i J. podczas ich podróży od zboru do zboru w: Kansas City (Jozabad), St. Louis (Joach), Chicago (Sachar), Detroit (Natanael), Toledo (Ammijel; w. 5), Columbus (Isaschar), Louisville (Pechulletaj). Poza tymi czternastoma zborami, gdzie praca pasterska była specjalnie zorganizowana, została ona wprowadzona także w 48 innych miejscowościach (sześćdziesiąt i dwa; w. 8), które otrzymały pomoc w tym względzie między innymi dzięki wykładowi J. i udzieleniu instrukcji siostrą przez siostrę Sanford na konwencjach w Newport R.I. Norfolk, Va., Niagara Falls, N. Y., Nashville, Tenn. i w Dallas, Tex. J. miał dodatkowo wykłady w innych miejscowościach, dzięki którym niektóre inne zbory zorganizowały u siebie pracę pasterską.

(20) Trzecią grupę pozafiguralnych odźwiernych stanowili ci, którzy zajmowali się rozpowszechnianiem literatury (Hosa z synów Merarego; w. 10). Chociaż rozpowszechniający literaturę zajęli się najpierw pracą ochotniczą, a nie kolporterską (nie był pierworodny), praca kolporterska stanowi najważniejszą pracę w dziedzinie szerzenia literatury, jak oni sami to podkreślają (Semry przedniejszy). Po tym przychodzą ochotnicy (Helkijasz; w. 11), za nimi praca dziennikarska (Tebalijasz), a wreszcie praca ogłosicieli publicznych zebrań (Zacharyjasz). Trzy z tych czterech gałęzi pracy pozafiguralnych odźwiernych, były podzielone na dziewięć grup. Na przykład wśród kolporterów byli regularni kolporterzy, czasowi kolporterzy, strzelcy oraz nieoficjalni kolporterzy umieszczający tomy w zależności od nadarzającej się sposobności. Podobnie gdy chodzi o ochotników, można wśród nich wyróżnić: regularnych ochotników, pracowników ku rodzinom zmarłych, a także wręczających ulotki od czasu do czasu. Zaś wśród pracowników dziennikarskich byli podróżujący bracia dostarczający gazet do publikowania w nich kazań i bracia, którzy uzyskiwali abonentów dla tych pism (trzynaście).

(21) Do powyższych grup należeli pozafiguralni odźwierni czyli ci, którzy mieli przyprowadzać nowych ludzi do Prawdy (ci są rozdzieleni na odźwiernych; w. 12). Najważniejsi wśród odźwiernych (z mężów przedniejszych) mieli zleconą specjalną pracę do wykonania oraz wzajemne wspieranie się w niej (trzymając straż... przy służbie w domu Pańskim). Polecenie służby było dane zarówno najmniejszym jak i najzdolniejszym (losy ... tak mały jako wielki; w. 13) zależnie od grupy do której każdy należał (według domów). Pracownicy Fotodramy Stworzenia byli jako całość przydzieleni tam, gdzie łaska mocy była najaktywniejsza (padł los na wschód Selemijaszowi albo Meselemijaszowi; w. 14). Tym zaś siedmiu kompaniom pracowników z Fotodramą Stworzenia, którzy podróżowali z miejsca na miejsce przypadła pozycja, gdzie najaktywniejsza była łaska miłości (Zacharyjaszowi ... na północy). Pracownikom pasterskim przydzielona była pozycja, gdzie najaktywniejsza była łaska mądrości (Obededomowi na południe w. 15), a szczególnym pasterskim pracownikom (synom jego) była wyznaczona praca troszczenia się o literaturę używaną w pracy

pasterskiej, tj. troszczenie się o tom 1 (dom skarbów). Należy zauważyć, że wśród Lewitów wymienionych powyżej, imię Suppim (węże - aluzja do poczucia taktu) nie występuje. Jest on tutaj wprowadzony, by przedstawiał tych kolporterów, którzy zajmowali się odwiedzaniem tych ludzi, którzy pozostawiali swoje adresy na publicznych zebraniach i pragnęli by ich odwiedzić. Oni bowiem mieli pozycje, gdzie łaska sprawiedliwości była najaktywniejszą (Suppimowi ... na zachód; w. 16). Również inni rozdający literaturę zajmowali tę samą pozycję (Hozie ... na zachód). Praca ich była specjalnie korzystną dla tych sług Prawdy, którzy dopomagali wyrzutom z Babilonu (brama Zallechet - znaczy wyrzucić), gdy ci z Babilonu wznosili się w górę do Prawdy i jej ludu (ścieżce idącej ku górze).

(22) Sześć z siedmiu podróżujących kompanii pracowników Fotodramy Stworzenia miało pozycję, gdzie specjalnie działała łaska mocy (Na wschód słońca było Lewitów sześć; w. 17; por. z w. 2, 3). Siódma kompania (Zacharyjasz) z pozafiguralnych synów Meselemijasz, która miała pozycję gdzie działała miłość, posiadała cztery stałe pokazy Fotodramy Stworzenia, z których trzy były w Nowym Jorku, Philadelphii i Pittsburgu, a czwarty był prawdopodobnie w Chicago (na dzień czterech). Pracownicy pasterscy składali się z czterech klas: (1) z tych, którzy przygotowywali wykłady z Planu Wieków, (2) z tych, którzy wygłaszali takie wykłady, (3) z tych, którzy gromadzili zainteresowanych w kółka do badania tomu pierwszego oraz (4) z wódców takich badań (na południe na dzień czterech). Te same cztery grupy miały pieczę nad tomem 1 jako depozytem skarbów Prawdy dla takiej pracy (a przy domu skarbów dwóch a dwóch). Powyżej wzmiankowane cztery grupy rozdające literaturę miały swe miejsce tam, gdzie łaska sprawiedliwości była specjalnie aktywna (na zachód... na drodze sypanej; w. 18). Miały one specjalnie pracować, by ułatwić dojście do Prawdy ludziom zainteresowanym (przy stronie zewnętrznej - otwarte portyki prowadzące do komór świątyni). Są jeszcze dwie inne grupy, które nie zostały powyżej wspomniane: (1) lokalni mówcy udzielający wykładów z Planu Wieków nie należący do pracy pasterskiej oraz (2) pracownicy pozamiejscowi, którzy wygłaszali zarówno wykłady z Planu Wieków, jak i inne przemówienia, pod egidą urzędu zwanego wówczas Świecko-Domowy Ruch Misjonarski [Laymen's Home Missionary Movement] (dwóch przy stronie zewnętrznej). W paragrafach 20-22 były wskazane różne zarządzenia, które Bóg za pośrednictwem naszego Pastora poczynił, by obcych ludzi przyprowadzić do Prawdy, do świątyni Epifanii (odźwiernych ... z synów Korego ... Merarego, w. 19).

(23) Niektórzy inni podlegli pracownicy (Lewici; w. 20) budzą obecnie naszą uwagę (w. 20-32). Pierwszymi z nich są ci, którzy mieli pieczę nad skarbami Prawdy spod pióra br. Russella (Achyjasz ... nad skarbami) oraz skarbami innych pisarzy (skarbmami rzeczy poświęconych) w Betel i w filiach zagranicznych. To przypało w udziale Gersonitom

specjalnie z grupy Laadana, a stało się tak ponieważ filie, wszystkie poza Ameryką, pociągały za sobą większą odpowiedzialność aniżeli mieli ci w Betel (synowie Laadanowi, którzy byli z synów Gersonickich; w. 21). Pierwszym pododdziałem tych troszczących się o Prawdę byli strażnicy literatury Prawdy, którzy mieli ją w swej pieczy (Jehyjel). Niektórzy z nich opiekowali się książkami i broszurami (Zetam; w. 22) a inni kazaniami w gazetach i w Miesięczniku Studentów Biblijnych włączając w to i dwa inne pisma. „Gazeta Dla Wszystkich” i „Kazalnica Ludowa” (Joel, brat jego; - byli oni strażnikami literatury (nad skarbami domu). Poza tym byli tam kandydaci na członków czterech niezorganizowanych grup Lewitów (Amramczycy, Husyjelczycy; w. 23). R.H. Hirsh jako należący do przywodzącej grupy Gersonickich Amramczyków (Sebuel; w. 24) miał pieczę nad literaturą Prawdy, gdy szła ona do druku, tzn. poprawiał i robił korektę stronic Strażnicy, broszur, kazań oraz innych pism (przełożony nad skarbami). Drugą klasę przyszłych pozafiguralnych Amramczyków (Eleazar; w. 25) stanowiło pięciu korektorów manuskryptów, z których najważniejszymi były trzy siostry: Hamilton, James i Wright. Do tej klasy należało też pięciu przyszłych redaktorów Strażnicy, wymienionych w testamencie br. R. Byli to bracia: (1) Rutherford (Rechabiasz), (2) Van Amburgh (Jesajasz), (3) Rockwell (Joram), (4) Robison (Zychry) oraz (5) Hirsh (Salomit). Ostatni z nich (Salomit; w. 26) i jego koledzy redaktorzy, etc., (bracia) mieli pieczę nad produktami (poświęcone rzeczy) wychodzącymi spod pióra brata R. (które poświęcił Dawid) oraz najważniejszych braci (przedniejsi z domów ojcowskich), wodzów wojowników (pułkowników, rotmistrzów, hetmanów). Gdy zdobyli jakąś Prawdę, jako nagrodę ich walki o Prawdę, czy to z nowych czy starych rzeczy, które bez spekulacji zrozumieli jako nauczani w Piśmie wyćwiczeni w królestwie, posyłali ją do brata R. jako trofeum (z wojen i łupów poświęcili ... na poprawę domu; w. 27; Mat. 13:52). Prawdy te obejmowały kontrowersyjne pisma wodzów Małego Stadka z Wieku Ewangelii (Samuel; w. 28), tracących korony wodzów 12 denominacji (Saul), głównych zwolenników pozafiguralnego Saula (Abner) i głównych wojowników kontrowersyjnych Prawdy parousyjnej (Joab). Odpowiednia kontrowersyjna literatura Prawdy tych wszystkich (poświęcili) oraz każdego innego (i ktokolwiek co poświęcił) była pod pieczę R.H. Hirsha, pozostałych czterech redaktorów i innych korektorów manuskryptów (do rąk Salomitowych i braci jego).

(24) Następnie uwagę naszą zwracają bracia Lewici w Betel i Przybytku, których obowiązkiem była praca na zewnątrz głównych siedzib (Izaaryci; 26:29). Ci byli zajęci sprawami zborowymi, szczególnie starszymi i pielgrzymami, dotyczącymi zewnętrznych spraw Kościoła (Kienanijasz i synowie jego nad robotą zewnętrzną ... byli za urzędników i za sędziów). Należy zauważyć, że w w. 30-32 hebrajski tekst nie wspomina Husyjelczyków,

o których jest mowa w w. 23 i którzy, podobnie jak inni Kaatyrowie mieli mieć wyznaczoną pracę w wierszu albo w wierszach następnym, podczas gdy zależnie od tego jak ten tekst przedstawia się obecnie, dwa różne zajęcia były wyznaczone Hebrończykom: jedno w w. 30 drugie zaś w w. 31,32. Skoro zaś trzem z czterech grup Kaatyrow z w. 23 były wyznaczone (w wierszach 24-30) prace w tym porządku w jakim są one wspomniane w w. 23, a Husyjelczykom nie została wyznaczona praca, skłaniamy się do opinii, że w w. 31 dwukrotne użycie słowa „Hebrończycy” jest interpolacją (wtrąceniem do tekstu błędnych słów lub zdań) i że w oryginale na tym miejscu było słowo „Husylejczycy”. Co więcej, wyrażenie „za Jordanem na zachód” (w. 30) oczywiście odnosi się do terytorium na zachód od zachodniego brzegu Jordanu. Stąd pojmujemy, że Hebrończycy, bardzo liczni (tysiąc siedemset) mieli zleconą pracę wśród braci ogólnego Kościoła, jak dotyczyło to służby Jezusa i brata R. poza rzeczami danymi pozafiguralnym Amramczykom i Izaarytom, jak na to już wskazaliśmy. Pojmujemy natomiast, że Husyjelczycy mając polecenie doglądania pracy wobec ludzi nie będących w Prawdzie (Jeryjasz; w. 31) reprezentują licznych braci (braci jego... dwa tysiące siedemset; w. 32), którzy mieli obowiązek doglądania pracy względem publiczności. Zdarzyło się to w 40 roku misji brata R. (roku czterdziestego ... królestwa Dawidowego), że skierował prośbę do braci, by przysłali na kartach pocztowych opisy swych talentów, doświadczeń z Prawdą i pracą Pańską (Z. '16, 141, 1-7) i że w ten sposób znaleziono wielu bardzo dzielnych Husyjelitów do pracy publicznej, która okazała się drugim uderzeniem Jordanu (znaleziono ... mężów bardzo mocnych). Oni byli specjalnie skłonni do walki kontrowersyjnej (w Jazer Galaadskim). Ci byli uczynieni dozorcami pracy, która miała przynieść to uderzenie, drugie uderzenie Jordanu, kleru (nad Rubeńczykami), władców (Gadczykami) oraz kapitalistów (i nad połową pokolenia Manasesowego) za ich pogwałcenie prawa i prawdy przynależących do służby Jezusa reprezentującego Boga (nad sprawami Bożymi) oraz brata R. (sprawami królewskimi).

(25) W 1 Kron. roz. 27 lud Boży (Izrael; w. 1) jest opisany jako zorganizowany w czasie Parousji (według liczby ich) do kontrowersji (w. 1-15), do pokoju (w. 16-22) oraz do prowadzenia spraw interesowych (w. 25-34). Wszyscy pracownicy dotąd opisani, byli to ci, którzy przychodzili pod koniec czyli w ostatnim roku życia brata R. W tym rozdziale jednak tak nie jest, jak można to zauważyć na przypadku pozafiguralnego Asaela (w. 7), który przestał spełniać swoje funkcje przed majem 1883 roku, z przypadku pozafiguralnego Joaba, który przestał należeć do ludu Bożego w roku 1908 (w. 23,24) i pozafiguralnego Achitofela, który przestał być pozafiguralnym doradcą w roku 1908 (w. 33). Główni ojcowie w tym tekście są ci sami, co kapitanowie i oficerowie (przedniejszych w domach ojcowskich, pułkowników i rotmistrzów), któ-

rzy dopomagali bratu R. w sprawach kontrowersyjnych (służyli w podziałach swoich) (w związku z dwunastoma głównymi łaskami) przychodzących i odchodzących na każdy miesiąc: Obj. 22:2 [owoc dwanaścioraki, na każdy miesiąc]; każdy zaś z podziałów miał pełną liczbę pracujących dla danej łaski (dwadzieścia cztery tysiące). Mimo tego, że każdy podział czyli huf w sposób ogólny pracował w oparciu o wszystkie dwanaście łask, to jednak każdy pracował specjalnie w oparciu o swoją łaskę. Omówienie tych łask pominiemy aż do czasu, gdy będziemy pisać o Objawieniu 21:19, 20 i na temat kamieni napierśnika. Brat R. prowadził braci w pracy opartej o dwanaście głównych łask, a specjalnie o najważniejszą łaskę wśród kontrowersji, w których on sam i bracia byli zajęci (Nad hufem pierwszym ... Jasobeam ... przedniejszy

nad wszystkimi przełożonymi; w. 2,3). Brat J. prowadził braci w pracy opartej o dwanaście głównych łask, specjalnie zaś o drugą główną łaskę (wtórego miesiąca; w. 4) wśród kontrowersji, w których on i bracia brali udział (Dodaj; w. 4). Brat Barton znajdował się w tym drugim hufie (Michlot ... książę). J.F. Rutherford prowadził braci w pracy opartej o dwanaście głównych łask, specjalnie o trzecią główną łaskę (miesiąca trzeciego) wśród kontrowersji, w których on i bracia brali udział (Banajas; w. 5). Był on wodzem wśród trzydziestu pielgrzymów po dwóch grupach składających się każda z trzech najzdolniejszych wojowników brata R. (nad trzydziestoma; w. 6; 2 Sam. 23:8-19; 1 Kron. 11:10-19).

(Ciąg dalszy nastąpi)

WAŻNE ZAWIADOMIENIA

WIECZERZA PAŃSKA W ROKU 1963

Podajemy do wiadomości wszystkim braciom i siostram, że Wieczera Pańska przypadnie w roku 1963 dnia 6 kwietnia po godzinie 6-tej wieczorem. Prosimy sekretarzy zborów o podanie nam ilości osób biorących udział w tej Pamiątce.

SPOSÓB ROZLICZANIA PODRÓŻY PIELGRZYMSKICH I EWANGELICZNYCH

W związku z nowymi przepisami finansowymi obowiązującymi w sprawach rozliczeń, przypominamy wszystkim skarbnikom zborów, pielgrzymom i ewangelistom o konieczności przestrzegania następującego trybu postępowania:

U skarbnika zboru w danej miejscowości, do której jest odbywana podróż pielgrzymka lub ewangeliczna, należy pozostawić na piśmie rozliczenie kosztów podróży. W rozliczeniu tym powinny być wyszczególnione wszystkie pozycje rzeczywistych wydatków związanych z odbywaną podróżą, jak np.: koszty przejazdów pociągami (z podaniem trasy przejazdu, rodzaju i klasy pociągu) wg taryfy PKP, koszty przejazdów autobusami PKS lub miejskimi środkami lokomocji wg obowiązujących taryf itd. Ogólną sumę kosztów należy podać cyframi i słownie. Rozliczenie zaopatrzyć datą, podpisem pozostawiającego rozliczenie i jego adresem. Takie rozliczenie stanowi dla skarbników zborów podstawę do zwrotu kosztów

podróży oraz załącznik do odpowiedniej pozycji książki kasowej.

MOŻLIWOŚĆ NABYCIA I TOMU

Informujemy księgarzy zborowych, że Bracia Wolni posiadają na składzie większe zapasy I tomu parousyjnego i w związku z tym złożyli ofertę na sprzedaż w większych ilościach z rabatem: do 100 egzemplarzy - 10%; ponad 100 egzemplarzy - 20%. Rabat można realizować w naturze lub w gotówce. Radzimy księgarzom nawiązanie kontaktu z księgarzami większych zborów np. miast wojewódzkich, w celu opracowania zamówień zbiorowych, pozwalających na nabycie książki po niższej cenie. Zamówienia na I tom należy kierować pod adresem: Juliusz Dąbek Kraków 14, ul. Traugutta 16 b/1.

ODNOWIENIE PRENUMERATY

Jak zwykle w ostatnim numerze rocznika, przypominamy wszystkim zborom i prenumeratorom indywidualnym o odnowieniu prenumeraty Teraźniejszej Prawdy na rocznik 1963. Zamówienia i wpłaty (z podaniem ilości zamawianych egzemplarzy płatnych i bezpłatnych) prosimy kierować w zasadzie przez księgarzy zborowych na blankietach czekowych PKO adresując: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, II Oddział Miejski PKO w Poznaniu, Nr konta: 122-14-200301.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA i ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY WYDAWANY PRZEZ ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich, lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy parousyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy; w obronie zarządzeń czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia i obrony

rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Może ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, II Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 122-14-200301.